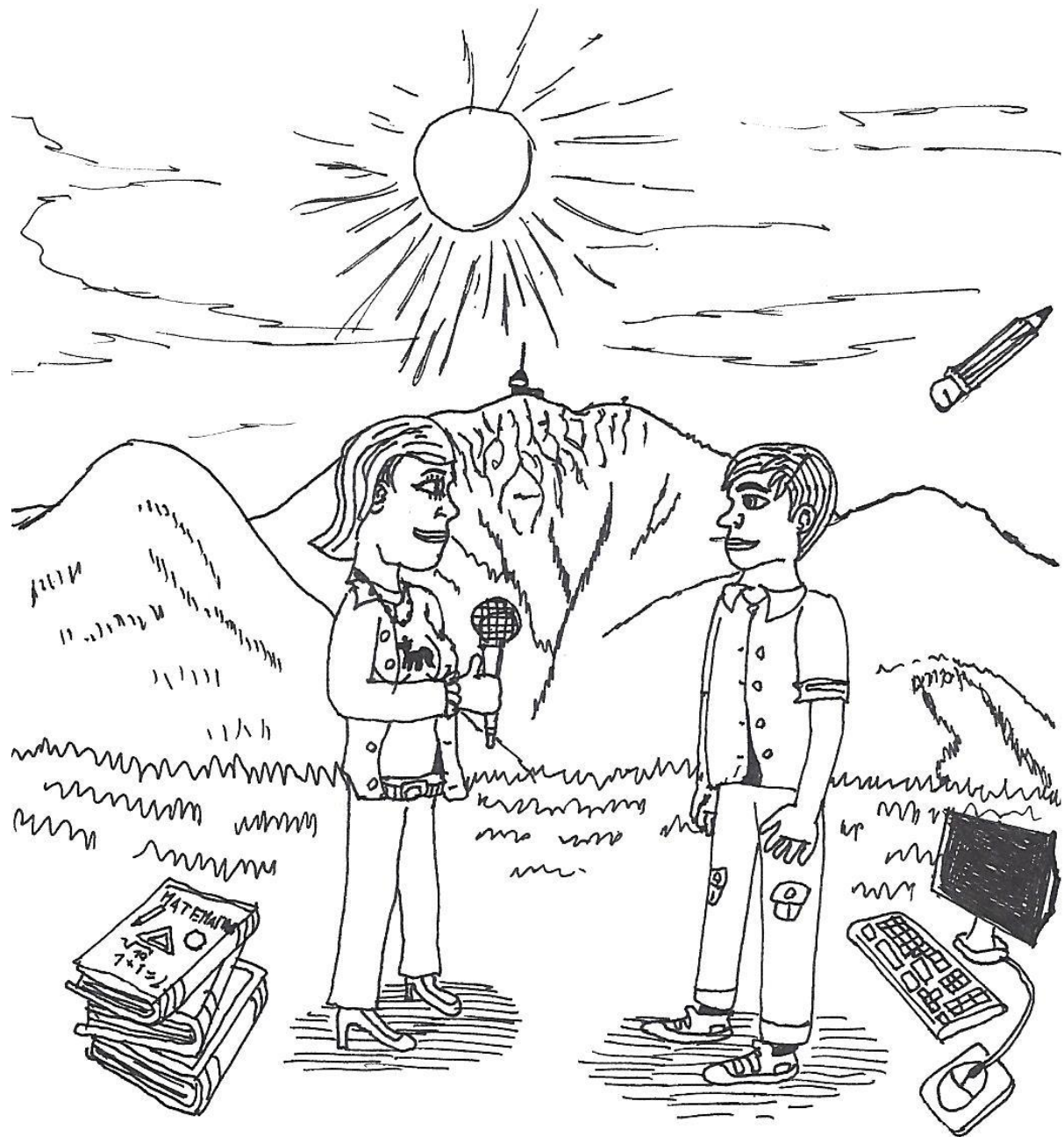

SAMORASTNIK

ŠOLSKO LETO 2013/2014

**OSNOVNA ŠOLA PREŽIHOVEGA VORANCA
RAVNE NA KOROŠKEM**

Junij 2014

KAZALO VSEBINE

1	UVODNIKA	1
2	REALIZACIJA DEJAVNOSTI V ŠOLSKEM LETU 2013/2014 OD 7. DO 9. RAZREDA	2
2.1	NARAVOSLOVNI DAN – OŽIVLJANJE	2
2.2	ŠPORTNI DAN – PO VORANČEVI POTI	5
2.3	TEHNIŠKI DAN – RAZISKOVANJE TEHNIČNE ZAPUŠČINE	9
2.4	KULTURNI DAN – <i>RASTEM S KNJIGO</i>	10
2.5	TEHNIŠKI DAN – MERJENJE	12
2.6	TEHNIŠKI DAN – NOVOLETNE DELAVNICE IN TRŽNICA PREŽIHOVCEV	13
2.7	ŠOLSKE DEJAVNOSTI IN PRIREDITVE V DECEMBRU 2013	16
2.8	KULTURNI DAN – 20. OBLETNICA ZDRAVE ŠOLE	17
2.9	DEVETOŠOLCI NA MUZIKALU II. GIMNAZIJE V MARIBORU	17
2.10	PUSTOVANJE – DA ŠEGE DOU NE PRIDEJO ...	18
2.11	ŠPORTNI DAN – TROBOJ	20
2.12	NARAVOSLOVNI DAN – EKOLOGIJA	20
2.13	KULTURNI DAN – IGRA SAMOTNA JELKA	23
2.14	ŠPORTNI DAN – ORIENTACIJSKI POHOD	26
2.15	NARAVOSLOVNI DAN – OSMOŠOLCI NA AVSTRIJSKEM KOROŠKEM	27
2.16	TEHNIŠKI DAN – SEDMOŠOLCI V PANONSKEM SVETU	28
3	SODELOVANJE S KOROŠKO OSREDNJO KNJIŽNICO DR. FRANCA SUŠNIKA	31
3.1	PREDSTAVITEV KNJIGE <i>DRZNE SANJE</i>	31
3.2	DELAVNICA O ŽIVLJENJU IN DELU PREŽIHOVEGA VORANCA	32
3.3	PREDSTAVITEV KNJIGE <i>IN TEČE ŽIVLJENJE POD GORO</i>	33
3.4	PREDSTAVITEV KNJIGE <i>NA PLANOTI RAVNE</i>	34
3.5	RAZSTAVA ROKOPISNIH SPOMENIKOV V ČEŠKIH KNJIŽNICAH	36
3.6	DOPOLDNE Z ADIJEM SMOLARJEM	37
3.7	PREDSTAVITEV KNJIGE <i>SLOVENSKI POZDRAV S KOROŠKE</i>	37

4	NAGRADE, PRIZNANJA, OBJAVE IN TEKMOVANJA	38
4.1	SODELOVANJE PRI REVII ZA SRCE – SRČIKA	38
4.2	LITERARNI NATEČAJ DRUŠTVA INVALIDOV	42
4.3	LITERARNO-LIKOVNI NATEČAJ PREŽIHOVE USTANOVE IN OBČINE RAVNE NA KOROŠKEM NA TEMO PREŽIHOVIH SOLZIC	44
4.4	STRIPOVSKI NATEČAJ ZASTRIPLJENI	44
4.5	FESTIVAL SOLZIC	45
4.6	ZBIREK PRIZNANJ, VIDNIH DOSEŽKOV	49
5	GLASBA, ŠPORT, KULTURA, PROSTI ČAS (PLES, EKOLOGIJA, POTOVANJE)	55
5.1	ODBOJKA	55
5.3	ROKOMET – OPIS ŠPORTA IN NAŠI TRENINGI	56
5.4	ŠOLSKI NOGOMETNI TURNIR DEKLET	57
5.5	PLANICA 2014	58
5.6	UTRINEK IZ GLASBENE ŠOLE	58
5.7	OB UČENJU SE TUDI ZABAVAMO – PLES	59
5.8	IGRA MOJ ATA, SOCIALISTIČNI KULAK	59
5.9	NERAZUMNO POČETJE ČLOVEKA	60
5.10	MOJ PRIJATELJ IN VZORNIK ORHAN S KOSOVA	61
5.11	MEDKULTURNO POVEZOVANJE	62
5.12	CHARROUX – FRANCIJA	64
6	OTROŠKI PARLAMENT – RAZMERE V DRUŽBI	67
7	RAZMIŠLJANJA OSMOŠOLCEV O ŽIVLJENJU	73

1 UVODNIKA

Na Osnovni šoli Prežihovega Voranca spremljamo utrip dogajanja na šoli in v kraju skozi celo leto. Vsakdanje delovne dneve nam popestrijo dejavnosti, ki zajemajo zanimive športne, kulturne, naravoslovne in tehnične dneve ter naše izvenšolske »prostočasne« dejavnosti. Te utrinke običajno strnemo v kratke prispevke, ki jih sproti objavimo na šolski spletni strani.

Učiteljica Vanja Benko sproti spremlja dogajanja v Koroški osrednji knjižnici dr. Franca Sušnika na Ravnah, ki se jih posamezniki radi udeležujemo/udeležujejo.

Z literarnimi in novinarskimi prispevki sodelujemo na različnih natečajih, še vedno pišemo za *Srčiko* v reviji *Za srce*. Tako so naši vestni učenci za svoje trdo delo velikokrat poplačani z zaslužnimi nagradami na vseh področjih. Prejeli so najrazličnejša priznanja (od bronastih, srebrnih in do zlatih).

Prelistajte naše glasilo *Samorastnik* in videli boste, kaj vse smo v letošnjem šolskem letu počeli in dosegli.

Tina Geč in Tisa Praprotnik, osmošolki

Pred vami, dragi bralci in bralke, je »zbirek«/izkupiček našega celoletnega dela. Spremljali smo dogajanje na šoli (predvsem na predmetni stopnji) in obiskovali prireditve v KOKR. Ob rednem delu pri pouku smo ustvarjali in poustvarjali, a vsega lepega, kar je nastalo, nismo izbrali za objavo.

Vse smo sproti objavljali na spletni strani šole, sedaj pa je pred vami celota, da boste videli, da nismo sedeli križem rok.

Želimo Vam prijetno branje, nekaterim (morda) obuditev katerega dogodka, predvsem pa lepe počitniške dni, ki naj bodo predvsem varne.

Vidimo se jeseni, ko bomo vsi sveži in spočiti, da bomo lahko spet ustvarjali.

Vanja Benko, mentorica glasila

2 REALIZACIJA DEJAVNOSTI V ŠOLSKEM LETU 2013/2014 OD 7. DO 9. RAZREDA

2.1 NARAVOSLOVNI DAN – OŽIVLJANJE

V torek, 10. 9. 2013, je na OŠ Prežihovega Voranca potekal naravoslovni dan. Prišli so trije člani Koronarnega društva Mežiške doline, ki so nam predavali o tehniki oživljanja. Vsak učenec (8. in 9. razreda) je na svoji lutki poskusil metodo oživljanja, da bi v primeru srčnega zastoja vedel, kaj mora narediti, če želi komu pomagati. Delo nam je popestrila glasba z ritmom oživljanja. Bilo je zelo zanimivo in poučno.

Tina Tušek, Tina Geč, Ana Štern, Zala Košak in Tisa Praprotnik iz 8. razreda

V torek, 10. 9. 2013, smo učenci 7., 8. in 9. razreda prisostvovali predavanju o oživljanju. Gospod Peter Kordež nam je predstavil, kako pomagati, če ima oseba težave s srcem ali z dihanjem. V šolski telovadnici smo se naučili oživljanja v primeru srčnega zastoja. Osmo- in devetošolci smo potem svoje teoretično znanje preizkusili na lutkah.

Bilo je poučno in hkrati zanimivo. Upamo, da nam tega znanja v življenju ne bo potrebno dostikrat uporabiti. Želimo si še več podobnih predavanj.

*Janja Britovšek, Blažka Jelen, Helena Potočnik, Gal Leitgeb, Žan Rihter in Marko Petek
iz 8. razreda*

Spoznal sem, da postopek oživljanja človeka ni tako lahek, kot na prvi pogled zgleda. Veliko moči moraš zbrati, da lahko pravilno masiraš prsni koš.

Na predavanju sem se veliko naučil, saj je gospod Kordež zelo zanimivo predstavil ves potek.

Tilen Maček, 8. a

Z oživljanjem sem se srečal prvič in nisem si predstavljal, da je tako zahtevno.

Upam, da mi ne bo treba pridobljenega znanja kdaj uporabiti realnem življenju. Če pa bo treba, bom naredil, kar je treba.

Jan Štehar, 8. a

Naravoslovni dan je bil poučen, zanimiv in praktičen. Naučili smo se, kako priskočiti na pomoč človeku v kritičnem stanju. Po kratkem predavanju smo se praktično učili oživljati nezvestnega. Najprej smo začeli z masiranjem prsnega koša in smo ga ponovili 30-krat, nato smo 2-krat pihili v usta in pri tem zaprli nos.

Ko smo končali s predavanjem in s praktičnim delom, nas je g. Peter Kordež pohvalil. Odšli smo v učilnice, kjer smo

strnili svoja mnenja in potek tehniškega dne.

Maruša Česnik, Maruša Dolinšek, Saša Ranc in Elizabeta Dobrodel

Danes smo imeli predavanje in praktični prikaz oživljanja. Bilo je zelo poučno in zanimivo. V primeru kritične situacije bomo sedaj tudi mi znali pomagati človeku. Gospod Peter Kordež nam je podrobno razložil način oživljanja ter prikazal bitje našega srca. Po končanem predavanju smo se tudi sami preizkusili v vlogi rešiteljev. Bilo je zelo zanimivo in verjamemo, da smo se veliko naučili.

Nika Krivec, Sašo Jamer, Žan Adam, Primož Volker in Aljaž Mesner

Danes je naravoslovni dan potekal v telovadnici. Bil je čudovit dan, ker smo se spet naučili nekaj novega. Predavatelj nam je razložil, kaj moramo narediti, ko vidimo nezvestnega. Vesel sem, ker sem se naučil nekaj pomembnega za življenje.

Člirim Bajrami, 8. c

*Osmošolci in osmošolke
Fotografirala: Tisa Praprotnik, 8. a*

Čuvajmo svoje zlato srce,

ki nam pomaga premagovati ovire,
ki nas ustavi, ko je prehudo
in ki odpušča stare zamere.

Pazimo na svoje pridno srce,
da bo zmoglo še dolgo skrbeti za nas,
da bo še dolgo preštevalo čas,
v prsih bilo na glas.

Če bomo skrbeli za svoje počutje,
jedli zdravo in mislili z glavo,
opustili razvade in grde navade,
nas bo srce ohranjalo mlade.

Če pa slučajno se komu zgodi,
da opeša njegovo srce,
je dobro vedeti, kaj se stori,
kako je pomagati treba si.

Zato vsa dekleta in fantje,
izboljšajte svoje znanje,
vsi se učite prvo pomoč,
kar vam lahko prav pride nekoč.

Zala Kordež in Matija Pandev, 7. a

2.2 ŠPORTNI DAN – PO VORANČEVI POTI

V sredo, 2. 10. 2013, smo na predmetni stopnji imeli organiziran 1. športni dan **"Po Vorančevi poti"**. To je pri nas že tradicija, saj smo prežihovci in vsako leto gremo po nekoliko drugačni poti.

Naj vam prikažemo, kako smo v lanskem glasilu Samorastnik predstavili Vorančevo pot.

NAŠE POTI PO VORANČEVI POTI

Ob 110. obletnici rojstva Prežihovega Voranca so Krajevna skupnost Kotlje, Kulturno društvo Kotlje in Občina Ravne na Koroškem obnovile Vorančevo pot, ki se prične v centru Kotelj pri Pobiču s solzicami.

Pot se od tu nadaljuje na Rimski vrelec in do Kotnikove bajte, kjer se je Voranc rodil.

Ko nadaljujemo pot proti Koglu k lipam (od tu je začel hoditi v šolo), je na desni strani Pikel.

Po cesti pridemo do Ivarčkega jezera in od tu navzdol do Šratneka, od koder je lep razgled na Kotlje in Preški vrh (Prežihova bajta in Prežihov spomenik).

Od tu pridemo do pokopališča, kjer je pisatelj pokopan.

Ob hudourniškem potoku je pri Kozarniku Tonijeva bajta, kjer je bil dom Vorančevega deda. Če želimo prehoditi vse postojanke, ki so povezane s pisateljevim življenjem, moramo obiskati še kmetijo Lužnik (v bližini jezera), s katero je povezan Svetneči Gašper, levo pod Šratnekom pa nas pot pelje do Miheva (kratkotrajno bivanje) in Krautbergerja (prastari dom njegove mame).

Besedilo in fotografije: Tisa Praprotnik, 8. a

Nekaterim so bile naše poti naporne, drugim enostavne in lahke. Všeč nam je bilo, ker je bilo vreme kot nalašč za hojo in ni bilo vroče. Sonce nas je spremljalo na celotni poti, saj smo s pohodom pričeli po malice, ko se je začela dvigati megla. Do kosila smo vsi zaključili svoj pohod.

Predlagamo, da bi kdaj šli na Strojno, Štebarski vrh ali celo na Uršljo goro.

Na poti proti Ivarčkemu jezeru. Fotografiral Miha Pepevnik, 8. a.

Počitek pri Smučarski koči. Fotografiral Luka Bosman, 9. a

Kaja Logar in Luka Bosman, 9. a

2.3 TEHNIŠKI DAN – RAZISKOVANJE TEHNIČNE ZAPUŠČINE

10. 10. 2013 smo imeli osmošolci tehniški dan. Ob sedmih zjutraj smo se preko Ljubelja odpeljali proti Gorenjski.

Naš prvi cilj je bil v Begunjah, kjer smo imeli 'tiskarsko delavnico'. Izvedeli smo nekaj o izdelavi knjig in papirja. Gospod Janez, ki je bil podoben Trubarju, nam je povedal, kako so včasih izdelovali knjige in kakšno je bilo delo teh ljudi. Nato pa nam je gospod Niko pokazal, kako so ljudje včasih izdelovali papir in tudi sami smo lahko poskusili. Vsakdo si je natisnil podobo Primoža Trubarja. Pri njih še danes izdelujejo papir, posebne izvode knjig in protokolarna darila.

Pot smo nadaljevali proti Vrbi, Prešernovi rojstni hiši. Posedli smo se po klopeh v hiši ter počakali na gospo, ki nam je povedala nekaj o pesnikovi družini, Prešernovem delu in prijateljih. Pogledali smo si prostore v hiši: kamro, črno kuhinjo, vežo ...

Odpeljali smo se v Kropo. V kovačnici nam je gospod pokazal, kako so včasih ročno izdelovali žebelje. Povedel nam je tudi, kaj so delale ženske in kako revno so živele družine, kjer je bil oče kovač. Nato so naši pogumni učenci še sami poskusili izdelati žebelj, a na žalost ni nikomur uspelo. V kovaškem muzeju so nam bile posebej všeč makete, kovaški pripomočki, orodje, izdelki ...

In naša zadnja postojanka je bil Bled, kjer smo pojedli vsak svojo sladico – blejsko rezino. S terase restavracije smo videli jezero in blejski grad nad njim.

Polni novih vtisov in nekoliko mokri od dežja smo se vrnili domov po isti poti čez Avstrijo.

Napisala: Saša Ranc, 8. c

Fotografirala: Tisa Praprotnik, 8. a

2.4 KULTURNI DAN – RASTEM S KNJIGO

V sredo, 19. 11. 2013, smo sedmošolci imeli kulturni dan z naslovom *Rastem s knjigo*.

Ob 8.20 smo se sošolci in sošolke zbrali v učilnici 10. Po nas je prišla učiteljica Aleksandra Slatinšek Mlakar ter nas je napotila v knjižnico h knjižničarki. Ta nas je razvrstila v 3 skupine. Skupino A je vodila knjižničarka Simona Grabner, skupino B učiteljica Tina Lorenčič in skupino C učiteljica Vanja Benko. Ko smo zaključili v knjižnici, smo odšli v jedilnico na malico. Po obroku smo se zbrali pred šolo. Potem smo odšli v študijsko knjižnico. Tam smo se porazdelili po skupinah. Ogledali smo si več različnih oddelkov. Knjižničarke so nam razkazale celotno knjižnico. Povedale so nam tudi, da si lahko izposodimo ali rezerviramo knjigo preko internetne povezave. To je bilo zame nekaj novega.

Ponovili smo pravila, kako se v knjižnici obnašamo. V prostorih moramo biti tiho, saj tja prihajajo ljudje, ki bi radi v miru brali. Obiskali smo tudi čitalnico, v kateri lahko bereš časopise in revije. Predstavile so nam tudi zgodovino naše bogate knjižnice. Ob tem sem zelo užval in sem veliko stvari na novo izvedel. Potem smo odšli v posebni oddelek, v katerem nam je knjižničarka predstavila nekaj posebnih in dragocenih knjig.

V Pionirski knjižnici Leopolda Suhodolčana nam je knjižničarka predstavila knjige, ki so primerne za našo starost. Za darilo smo dobili knjigo *Kot v filmu*.

V tem dopoldnevu sem zelo užival. Izvedel sem veliko novih in zanimivih stvari. Z veseljem si bom kdaj sposodil kakšno knjigo.

Anže Bračko, 7. a

V šolo smo prišli kot po navadi, le da nismo imeli pouka. Prva ura je bila namenjena pogovoru o poteku kulturnega dne z naslovom *Rastem s knjigo*: kaj bomo delali v knjižnici, ogledali smo si krajši film, knjižničarka nam je povedala, kako bomo razdeljeni po skupinah, nato pa smo imeli malico.

V Koroški osrednji knjižnici dr. Franca Sušnika na Ravnah so nas sprejele knjižničarke in nam v treh šolskih urah predstavile zgodovino knjižnice oz. gradu: kdo je živel v teh prostorih, kakšno pohištvo so imeli grofje; spoznali smo, kako si izposodimo knjige ali drugo gradivo, kako poteka shranjevanje in skladiščenje, katere oddelke in prostore imajo v knjižnici in čemu so namenjeni; nekateri obiskovalci pridejo v knjižnico tudi prebrat časopise, lahko si

tudi natisneš ali preslikaš kakšna besedila ... Izvedeli smo, da imajo v knjižnici čez 250.000 knjig in drugega dragocenega gradiva.

Vsakdo je dobil darilo – knjigo Vinka Möderndorferja *Kot v filmu*, ki jo bom z veseljem prebral.

Alen Skledar, 7. a

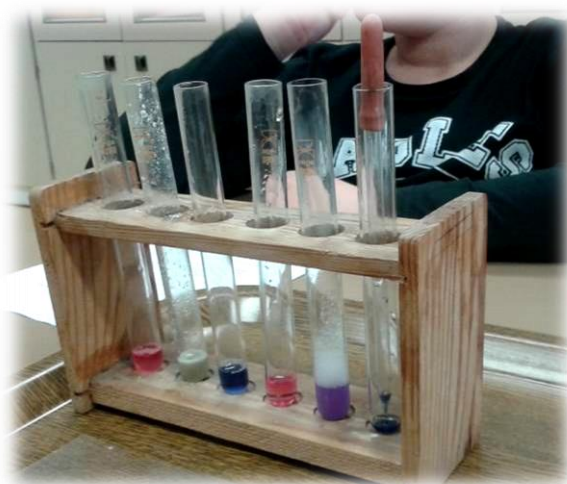
Fotografirala: Vanja Benko

2.5 TEHNIŠKI DAN – MERJENJE

V sredo, 19. 11. 2013, smo osmošolci imeli tehniški dan na temo merjenje. Merili smo ploščino, prostornino, se naučili do desetinke milimetra natančno meriti ter delali poskuse pri kemiji.

Bilo je zanimivo in poučno. Meni je bilo všeč in v bodoče si želim še več takšnih dni, ko bi prevladoval praktični del pouka.

Žan Adam, 8. c

Fotografirala: Tina Geč, 8. a

2.6 TEHNIŠKI DAN – NOVOLETNE DELAVNICE IN TRŽNICA PREŽIHOVCEV

V ponedeljek, 2. 12., smo imeli na predmetni stopnji prednovoletne delavnice. (Devetošolci smo tokrat imeli drugačne delavnice. Dijaki in profesorji srednje šole z Raven so nam pokazali svoje programe. Naše delavnice so bile zabavne.) V manjših skupinah smo izdelovali različne praznične izdelke (okrasne kroglice, podstavke, obeske, voščilnice, slike, venčke ...). Skupaj z učitelji smo v pozitivnem vzdušju ustvarili prijeten dopoldan v šoli. Vse, kar smo izdelali, smo v ponedeljek, 9. 12., pridno prodajali na tradicionalnem BAZARJU – na TRŽNICI PREŽIHOVCEV, ko smo obiskovalcem v popoldanskem času predstavili izdelke učencev od 1. do 8. razreda. IZKUPIČEK od prodaje izdelkov JE ŠEL V ŠOLSKI SKLAD in s tem pomagamo tistim našim učencem, ki potrebujejo pomoč.

Napisala: Amadeja Miševski, 9. a, in Žan Adam, 8. c

Fotografiral: Luka Bosman, 9. a

9. decembra 2013 smo na hodnik naše šole pričarali praznično vzdušje. Prodajali smo izdelke, ki smo jih skupaj z učiteljicami naredili teden prej.

Predstavljamo vam delček utripa z bazarja prežihovcev.

Fotografiral Luka Bosman, 9. a

2.7 ŠOLSKE DEJAVNOSTI IN PRIREDITVE V DECEMBRU 2013

V mesecu decembru smo na šoli imeli veliko prireditev. ZA NAMI JE ŠOLSKI PLES, TEHNIŠKI DAN – USTVARJALNE PREDNOVOLETNE DELAVNICE, BAZAR – TRŽNICA PREŽIHOVCEV, FILMSKI PREDSTAVI IN MEDGENERACIJSKI MEGA ŽUR.

Najprej smo si v petek, 13. 12. 2013, šli ogledat mladinski film *Gremo mi po svoje 2*, ki govori o tabornikih. V glavnih vlogah vidimo Jurija Zrneca in Tadeja Toša in zaradi tega mi je bil film še bolj všeč.

Nato smo si v ponedeljek, 16. 12. 2013, ogledali dokumentarec z naslovom *Mladina – od Guštanja do Raven na Koroškem*, ki prikazuje, kaj vse se je dogajalo v našem mestu in okolici, preden se je Guštanj preimenoval v Ravne. Prikazana so bila športna društva ter dosežki športnikov, politična, kulturna in šolska dejavnost, gospodarstvo ...

In za konec smo imeli v petek, 20. 12. 2013, medgeneracijski Mega žur, na katerem so nastopali učenci z naše šole ter povabljeni gostje. Plesne in pevske točke so povezovali učenci (tudi bivši), program pa so popestrili z modno revijo ...

Ves mesec je bilo zelo pestro in imeli smo se res krasno.

Žan Adam, 8. c

GREMO MI PO SVOJE je slovenski mladinski film režiserja Mihe Hočevarja iz leta 2010. Govori o mladih tabornikih, ki sprva sovražijo, a kljub TEMU med njimi preskoči iskrica in rodi se ljubezen. To dokazuje, da je pot med ljubeznijo in sovraštvom zelo kratka. Ko je prišla inšpektorica, so taborniki v njej odkrili »pravo sovražnico« in jo suvereno pregnali s svojega teritorija.

V dvorani je občasno zadonel naš smeh, kar dokazuje, da je režiser zadel bistvo in ustvaril film, ki ga mladostniki sprejemamo za svojega. *Gremo mi po svoje* je mladinski film s smešno in življenjsko vsebino. Postal je slovenska uspešnica.

Moja subjektivna ocena je visoka, saj sem bila in sem še navdušena. Veseli me, da smo zopet dobili nekaj vrednega. Zdel se mi je zanimiv, čemur se pridružujejo tudi moji vrstniki.

Elizabeta Dobrodel, 8. b

DOKUMENTAREC MLADINA OD GUŠTANJA DO RAVEN

90-minutni dokumentarni film govori o guštanjski mladini nekoč in danes. Nazorno je predstavljena ravenska mladina skozi čas.

Po ogledu sem spoznala, da je življenje danes na Ravnah veliko lažje, kot je bilo nekoč, in hvaležni moramo biti vsem, ki so pripomogli k razvoju mesta. Mogoče nam manjka pristnosti v odnosih, kakršne so imeli včasih in to bi lahko prevzeli od prejšnjih generacij.

2.8 KULTURNI DAN – 20. OBLETNICA ZDRAVE ŠOLE

Mega žur je bil letos še posebej svečan, saj je bila prireditev vezana na 20-letnico Zdrave šole in tematsko na medgeneracijsko sodelovanje.

Prvi dve šolski uri smo bili v svojih matičnih učilnicah. Z razredničarkami oz. razrednikom smo se pogovarjali o bontonu (s poudarkom na prireditvah). Po malici smo se odpravili v telovadnico, kjer se je začel pravi žur. Mnogi nastopajoči so predstavili svojo pevsko, plesno in igralsko talentiranost. Prireditev je bila pestra in zanimiva. Udeležili so se je tudi lokalni pevci, ki so s svojim nastopom popestrili program in navdušili tako gledalce kot nastopajoče. S svojo zelo dobro izvedbo so dokazali, da je mogoče uspeti.

Naša tradicionalna prireditev ponazarja konec in hkrati začetek, daje možnosti učencem in uresničuje marsikatero sanje. Zato je vsekakor treba pohvaliti vse, ki se trudijo, da naš Mega žur živi. S svojim delom in ustvarjanjem nam vsi »pričarajo« prihajajoče praznike.

Elizabeta Dobrodel, 8. b

2.9 DEVETOŠOLCI NA MUZIKALU II. GIMNAZIJE V MARIBORU

ROMEO AND JULIET Williama Shakespeara

V petek, 31. januarja 2014, smo se devetošolci OŠ Prežihovega Voranca odpravili v Maribor. Zbrali smo se ob 15.45 na parkirišču pred letnim bazenom. Zaradi pričakovanja, kaj nam bo ponudila predstava, je bil avtobus skoraj poln. V Maribor, na II. gimnazijo, smo prispeli okrog pol šestih, angleški muzikal z naslovom *Romeo and Juliet* pa se je začel

ob šestih. Trajal je dve uri in pol, a za nas, učence, je še prehitro minil. Bili smo navdušeni nad izvedbo ter nad odličnimi vokali nastopajočih.

Predstava je bila razdeljena na dva dela, a smo komaj čakali, da je minil odmor, med katerim smo se malo pretegnili.

Muzikal je moderna izvedba Shakespearove drame Romeo in Julija. Prejšnje generacije devetošolcev torej niso pretiravale, ko so nam pripovedovale o predstavah v Mariboru in govorile, da bi si jih še enkrat z veseljem ogledali. Po koncu predstave je bilo na naših obrazih moč opaziti navdušenje in občudovanje do nastopajočih, ki so se izvrstno izkazali. Marsikdo si je v določenem trenutku zaželel, da bi bil lahko del nečesa tako velikega.

Ko smo se posedli po svojih sedežih na avtobusu, smo vsi še veselo blebetali o izboru pesmi in o igralcih. Nekaj deklet je celo povedalo, da so se jim ob končnem prizoru, ko sta Romeo in Julija umrla, nabrale solze v očeh.

Na Ravne smo prispeli okoli 22. ure in se odpravili domov. Zahvaljujemo se vsem učiteljicam, ki so nas spremljale, še posebej pa naši učiteljici angleščine, ge. Slavici Klančnik, ki že več let zaporedoma organizira tovrstne kulturne dneve.

Zala Kokol in Zala Vučko, 9. a

2.10 PUSTOVANJE – DA ŠEGE DOU NE PRIDEJO ...

Tudi letos so našo šolo na pustni torek, ko smo imeli na predmetni stopnji načrtovan tehniški dan, preplavile najrazličnejše maske (od kavbojev, žabic, rožic, pikapolonic, gobic, mišk in muc, vse do čarovnic, robotov, športnikov, glasbenikov, plesalcev ...).

V svojih učilnicah smo se maskirali, se za malico posladkali s krofi (po naše s krapci), nato pa se odpravili v telovadnico na pustno povorko, ki jo je kot vsako leto vodil naš ravnatelj Stanislav Osojnik, učitelji športne vzgoje pa so nam pripravili pravi plesni »šov«.

Komisija je nagradila najizvirnejše posamezne in skupinske maske.

Vsi prežihovci smo preživeli zabaven dan v pustnem rajanju.

Nekaj utrinkov ...

9. A

NAGRAJENE DEVETOŠOLKE

NAŠI OLIMPIJCI 8. A

Zala Kokol, Amadeja Miševski in Nika Jelen, 9. a

2.11 ŠPORTNI DAN – TROBOJ

V ponedeljek, 10. 3., so imeli športni dan učenci 6. in 7. razreda, v torek, 11. 3. 2014, pa učenci 8. in 9. razreda. Oba dneva je športno dopoldne potekalo po enakem vrstnem redu.

V šolski telovadnici smo se najprej pomerili 8. razredi v treh disciplinah: metanje medicine, troskok in šprint. Najprej smo se pomerili posamezniki v oddelku in izbrali najboljšega fanta in najuspešnejšo deklico. Na koncu je šlo še za izbor najboljših med najboljšimi.

Ko smo zaključili s tekmovanjem, smo na umetnem igrišču igrali nogomet. Zamenjali smo se z devetošolci.

Elizabeta Dobrodel, 8. b

2.12 NARAVOSLOVNI DAN – EKOLOGIJA

V sredo, 16. 4. 2014, smo prežihovci predmetne stopnje imeli naravoslovni dan. Po skupinah smo se pri učiteljih/učiteljicah zbrali ob 8.20 in začeli s svojimi dejavnostmi. Nekateri so čistili okolico šole in telovadnico, eni so se peljali na ogled čistilne naprave v Mežico, drugi na odlagališče odpadkov na Holmec (stare in nove smetne jame), devetošolci na ogled zbirnega centra odpadkov Kocerod v Mislinjsko Dobravo, ena skupina je z uslužbencema Kominalnega podjetja LOG šla na ogled vodnega zajetja na Navrški vrh, nekaj jih je spremljalo potek dogajanja na šoli (fotografiranje), merili smo čistost vode in vodnih virov ter prisluhnili predavanju s strani ZZV Ravne. Veliko skupin je po terenskem delu še izdelalo plakate, ki smo jih razstavili v avli šole.

EKO-KONS

Ta naravoslovni dan, ki ga je organizirala učiteljica Karolina Kumprej Pečečnik, je bil zelo zanimiv in poučen, saj smo izvedeli veliko novih podatkov o vodi in odpadkih. Osveščeni smo, kako varovati okolje.

*Janja Saberčnik in Elizabeta Dobrodel, 8. r.
Fotografirala in oblikovala fotografije: Domen Medvoz in Matija Pandev, 7. a*

GORA SMETI

Ko sem slišala, da gremo na ogled smetišča, tega nisem mogla verjeti. Toliko zanimivega bi nam lahko pokazali, a nas peljejo na smetišče.

Po nekaj trenutkih mi je bilo vseeno – saj ni važno, samo da odpade pouk.

Vzdušje na avtobusu je bilo veselo, saj ni bilo koga, ki bi ga dan brez pouka ne razveselil. Potem smo prispeli na cilj. Najprej je vame butnil smrad in čez nekaj časa, ko sem končno lahko kaj videla, sem zagledala goro smeti. Pa ne kakšen hribček ali kup, to je bila prava gora odpadkov.

Vem, da ljudje ustvarjamo smeti in da vsak teden komunalni tovarnjak odvažava vrečke vsega mogočega, a nikoli nisem razmišljala, kam vse to odpeljejo in kaj se s tem zgodi. In tu je bila gora plastenk, vrečk od čipsa, jogurtovih lončkov ... Malo naprej so rjaveli pralni stroji in hladilniki, straniščne školjke pa so delale družbo odsluženim umivalnikom.

Naenkrat mi ni bilo več do šal in smeha. Kruta resničnost me je trdo postavila na tla. Smeti. Same smeti okoli mene.

Nikoli nisem bila brezbrižna glede ločevanja odpadkov. Moj papirček od bombona nikoli ni končal na travi in prazna vrečka od napolitank nikoli ni padla mimo koša. A kljub temu se vse smeti znajdejo nekje sredi narave, na za to namenjenem kraju. Pa potem? Je že res, da nekaj od tega reciklirajo, a zakaj kljub temu stojim pred to goro ?

Ni mi vseeno, ker vem, da naš planet vedno bolj prekrivajo odpadki, ki jih zemlja ne more razgraditi. Bagerji jih zakopljejo, da so skriti očem, a še zmeraj so tam.

Slišala sem za otok iz samih smeti, ki menda plava sredi oceana, a temu nisem verjela. Zdaj verjamem in se bojim, da se bo čez mnogo let govorilo o zelenem, čistem otoku sredi oceana, pa temu nihče ne bo verjel.

Anetta Kuserbanj, 9. r.

2.13 KULTURNI DAN – IGRA SAMOTNA JELKA

Kulturni dan (3 ure) 8. razreda (v torek, 22. 4. 2014)

KDO?	KDAJ?	KAJ?	KJE?	S KOM?
7. in 8. r.	3. ura	OGLED ŠOLSKE GLEDALIŠKE PREDSTAVE <i>Samotna jelka</i> OŠ KOROŠKI JEKLARJI	KULTURNI CENTER RAVNE NA KOR.	Benko, Verdinek, Uranc, Kumprej Pečečnik, Kasper Mrdavšič, Petrič, Vrhovnik
Učenci 8. r. se razdelijo po učilnicah, kot so v skupinah pri SLO in MAT.	4. in 5. ura	<u>DELAVNICE</u> Učenci v manjših skupinah oblikujejo POROČILO o gledališki predstavi, MNENJE ali GLEDALIŠKI LIST. Lahko odlomke ilustrirajo ali izdelajo STRIP.	V UČILNICAH (4, 15, 5, 10)	Petrič Vrhovnik Benko Verdinek

SAMOTNA JELKA – PLESNO-GLEDALIŠKA PREDSTAVA OŠ KOROŠKI JEKLARJI

Danes, 22. 4. 2014, smo si sedmo- in osmošolci v kulturnem centru Ravne ogledali predstavo. Njen namen je bil, da bi ljudi osvestili o tem, da je danes dan Zemlje in da bi manj onesnaževali okolje in posekali manj dragocenih dreves. Predstava je bila večinoma glasbena in plesna, kar nam ni bilo preveč všeč. Pričakovali smo bolj klasično igro.

Režiserka je bila učiteljica za športno vzgojo na sosednji šoli, za glasbo (umirjeno in zgodbi primerno) pa je poskrbel njen sin Jan.

Vsem igralcem in sodelujočim čestitamo.

Zgodba pripoveduje o deklici Jelki, s katero se otroci niso hoteli igrati, zato zbeži v gozd. Zavetje najde pod samotno jelko in se z njo spoprijatelji. Medtem deklico iščejo njeni prijatelji in brat. Skupaj se vrnejo v vas. Ko zapade sneg, otroci gradijo snežake in se kepajo. Nato ugotovijo, da jim manjka božično drevo, zato se odpravijo ponj. Deklica Jelka odhiti v gozd, da bi zaščitila »svojo« jelko. Na koncu se odločijo in izberejo starejše drevo, ki ga okrasijo.

Žan Adam, 8. c

Deklica Jelka osamljena zapusti domačo vasico in se odpravi v gozd, kjer se spoprijatelji z drevesom jelko. Po vrnitvi v vasico zapade sneg in prinese božično vzdušje, vendar otroci ugotovijo, da jim manjka jelka. Odpravili so se v gozd in hoteli posekati drevo, a jim je Jelka preprečila, zato so šli po drugo staro drevo in ga okrasili z bunkicami.

Predstava se začne s plesom jelke in pogovorom hiš. Otroci se igrajo, a Jelke ne sprejmejo medse. Zato se deklica odpravi v gozd, kjer jo napadejo gozdne pošasti, ki jih prežene jelka. Obe jelki se spoprijateljita. Pozimi zapade sneg in otroci izdelujejo snežaka ter se kepajo. Ugotovijo, da jim manjka božična jelka. Jelkin brat in njegov prijatelj hočeta jelko posekati, a jo deklica Jelka reši.

Aljaž Mesner, 8. b

MNENJA O PREDSTAVI

Predstava mi je bila všeč. Čeprav se mi je zdela zgodba otročja, se iz nje lahko veliko naučimo o prijateljstvu.

Kostum Jelke matere se mi je zdel zelo estetsko izdelan.

Sašo Jamer, 8. c

Predstava nama je bila všeč. Bila je zanimiva, pravljica in zabavna.

Veprim Racaj in Gašper Vezonik

Sama predstava je bila v osnovi zanimiva, igralci so bili prepričljivi, glasba je vsebinsko ustrezala, tudi pripomočki so bili dobro izdelani.

Glede na vsebino bi predstavo priporočil mlajšim učencem.

Žan Adam, 8. c

Predstava mi ni bila posebej všeč, glasba pa je dobro dopolnjevala ples. Pričakoval sem bogatejšo sceno in kostume.

Aljaž Mesner, 8. b

Predstava bi lahko bila nekoliko daljša in scensko polnejša. Bila pa nama je všeč zgodba, saj iz nje izzveni pravo prijateljstvo.

Primož Volker in Helena Potočnik

Fotografiral: Miha Pepevnik, 8. a

2.14 ŠPORTNI DAN – ORIENTACIJSKI POHOD

V sredo, 21. 5. 2014, smo se 7., 8. in 9. razredi po različnih poteh podali proti Brinjevi gori. V šoli smo se zbrali ob 8.30, pomalicali in se odpravili proti cilju. Ker je bil lep sončen dan, smo uživali, posebno vzdušje pa je nastalo na vrhu pri cerkvici sv. Kozma in Damijana, kjer smo zvonili za zdravje. Po krajšem postanku in okrepčilu smo se vrnili proti Ravnam.

Elizabeta Dobrodel, 8. b

Na spletnih straneh (<http://www.meziska-dolina.si/index.php/sl/sakralne-znamenitosti/446-podružnicna-cerkev-svetega-kozme-in-damijana-brinjeva-gora>) najdete besedilo PODRUŽNIČNA CERKEV SVETEGA KOZME IN DAMIJANA NA BRINJEVI GORI.

Brinjeva gora je dobila ime po brinju, ki je včasih pokrivalo vrh peščenega hriba. Verjetno je tu že od nekdaj stalo znamenje, 1910. leta pa so na tem mestu postavili kapelico iz lesa. Prva skica kapelice je datirana z dne 19. 9. 1910. Za opis lokacije je uporabljena nemška beseda Straschischa – katastrska občina Stražišče. Brinjegorski kmetje so leta 1935 ob starem zvoniku postavili večjo leseno cerkev sv. Kozme in Damijana z novo ladjo.

Leta 1989 so po načrtih arhitekta Andreja Lodranta na Brinjevi gori zgradili novo zidano cerkev. S prostovoljnim delom postavljeno cerkev je blagoslovil nadškof dr. Franc Kramberger 24. 9. 1989. V notranjosti cerkvice so dela domačih umetnikov: kipca sv. Kozme in Damijana sta delo Janka Dolenca, Kristus na križu dr. Alojza Pogorevca, Snemanje s križa slikarja Oskarja Rotovnika-Okija in Kristusova podoba Benjamina Kumpreja. Zvonček pred vhodom zvoni za zdravje. "Dokler boste hodili k nama, boste še živi."

O nastanku cerkve govori povedka, in sicer: Rajni Lubas je bil izkušen živinozdravnik, ki so ga daleč naokoli poznali. Nekoč se mu je sanjalo, da je bil na Brinjevi gori, pa je tako zbolel, da bi moral umreti. Prišla sta ga pozdravit dva pobožna moža in ga popolnoma ozdravila. V nedeljo po sv. maši sta Lubas in Broman pila pri Lukcu v Guštanju. Lubas pripoveduje Bromanu svoje sanje. Spoznala sta, da ta pobožna moža ne moreta biti kdo drug kakor sv. brata Kozma in Damijan, ki sta bila tudi zdravnik. Zato zvržeta nekaj denarja in postavita na Brinjevi gori leseno kapelico v čast sv. Kozmi in Damijanu. In od tega časa hodijo ljudje v to kapelico molit.

2.15 NARAVOSLOVNI DAN – OSMOŠOLCI NA AVSTRIJSKEM KOROŠKEM

V četrtek, 22. 5. 2014, smo osmošolci imeli naravoslovni dan.

Pot nas je vodila **na avstrijsko Koroško**. Najprej smo se ustavili v kulturnem domu v Pliberku, kjer so nam predstavili zgodovino koroških Slovencev ter geografske posebnosti te dežele.

Pot smo nadaljevali do **GEOPARKA KARAVANKE V ŽELEZNI KAPLI**, kjer smo si lahko pogledali podatke krajev v Alpah in kakšna je bila Zemlja v preteklosti. Potem smo pot nadaljevali **po Podjuni do Celovca**. Obiskali smo **terarij**, kjer so nam zavrteli kratek film o plazilcih (v slovenščini), nato pa smo si pogledali živali, ki »tam domujejo« (kače, krokodil, zajčki, nešteto vrst želv in pajkov ...). Sledil je obisk **Minimundusa**. Svet v malem je zares vreden obiska, saj se v slabih dveh urah lahko sprehodiš skozi znamenitosti sveta (vsi opisi so tudi v slovenščini). Videli smo celo naš **BLEJSKI OTOK IN NARODNO UNIVERZITETNO KNJIŽNICO**. Za konec smo se odpeljali še do knežjega prestola **na Gosposvetskem polju**.

Žan Adam, 8. c

Fotografije: Sašo Ilić, 8. b

Na straneh RTV-ja (spletni naslov: <http://4d.rtvsl.si/arhiv/porocila/174278508>; pričetek posnetka: 05:31) si lahko pogledate utrinek z našega naravoslovnega dne in morda sami obiščete GEOPARK v Železni Kapli.

2.16 TEHNIŠKI DAN – SEDMOŠOLCI V PANONSKEM SVETU

V četrtek, 5. 6. 2014, smo se sedmošolci OŠ Prežihovega Voranca z Raven odpravili na tehniški dan v panonski svet.

Obiskali smo polnilnico mineralne vode v Radencih, kjer so nam zavrtili tudi film, kako so odkrili vodo in kako se je tovarna do danes razvijala. V Razkrižju so nam na humoren način prikazali življenje pračloveka v Prlekiji, v bližini Ptuja v Gorišnici pa smo si ogledali Dominkovo domačijo. To je lep primer obnovljene panonske hiše v Sloveniji. Gospe sta nam podrobneje razkazali in predstavili vse dele v notranjosti.

Meni je bila osebno najbolj všeč Dominkova hiša, vendar tudi ostalo ni bilo slabo. Doživeli smo zanimiv tehniški dan, ki ga ne bom pozabil.

Luka Lešnik, 7. b

... V vasi Razkrižje, kjer prebivajo praljudje, smo lahko poskusili nenavadne kruhke in iz nekakšnega blata so izdelovali lončke. Jaz sem pomagal vleči voz, nekateri so pomagali orati, Anže pa je moral splezati na drevo, da je dosegel gnezdo. Učiteljicam in dekletom je moški hotel jesti lase.

...

Izlet se mi je zdel zanimiv, najboljša pa mi je bila vas, kjer živijo praljudje.

Lar Kunc, 7. b

IZSEKI IZ POROČIL UČENCEV 7. A

Ogledali smo si tovarno Radenska, srce slovenske vode. V Razkrižju so nam uprizorili življenje pračloveka. Nazadnje smo se odpravili k Dominkovi domačiji v Gorišnico pri Ptuj. Tam smo izvedeli, kako so včasih živeli in kako se življenje razlikuje od našega.

Ta dan je bil poučen in zanimiv. Dogodivščine ne bom nikoli pozabil.

Blaž Mager

Izvedeli smo, da je v Dominkovi hiši živela gospa Kata, ki je vse zapustila sinu, on pa je domačijo prodal in zdaj ta hiša služi kot muzej za ogled.

Nika Bobnič

Naša pot je potekala po Dravski dolini do Maribora in Radencev, kjer smo videli proizvodnjo Radenske. V Razkrižju, kjer so nam predstavili življenje praljudi, smo jedli ribo in majhne kruhke. Na Dominkovi domačiji sem klepal srp in z Binetom brusil »širfer«.

Na tem tehniškem dnevu sem videl, kako polnijo plastenke radenske in kako so živeli neandertalci. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Aljaž Ranc

V Radencih smo si ogledali polnilnico radenske (dobili smo darilo, eno njihovo pijačo) in zdraviliški del s parkom. V Razkrižju so nam predstavili življenje pračloveka. Videli smo, kako so lovili, pekli, orali. Lahko smo tudi pomagali pri delu in poskusili kruh, kakršnega so pekli in ga spečejo za obiskovalce (samo iz vode in moke). V Gorišnici pa smo videli najstarejšo panonsko hišo v Sloveniji.

Pia Stočko

Uredila: Vanja Benko

Fotografiral je Luka Primik, 7. b

3 SODELOVANJE S KOROŠKO OSREDNJO KNJIŽNICO DR. FRANCA SUŠNIKA

3.1 PREDSTAVITEV KNJIGE *DRZNE SANJE*

V okviru izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo sem šel v četrtek, 26. 9. 2013, ob 18. uri v Koroško osrednjo knjižnico, ki je gostila dr. Kristijana Jezernika, avtorja knjige *Drzne sanje*.

Sam jo je v pogovoru z direktorico knjižnice tudi predstavil.

Osrednji lik knjige je avtorjev sorodnik Jozef Štrukl, prvi pilot iz Črne na Koroškem. Opisuje njegovo življenje pred 1. sv. vojno, med njo in nekaj let po njej ter kako mu je v veliki želji po boljšem življenju uspelo uresničiti sanje.

Dr. Marija Makarovič je v uvodu zapisala: »... Ponudil nam je sanje o življenju po življenju. Lahko tudi sanje o nam dragih ljudeh, ki ostajajo z nami v naših mislih, v naših srcih, čeprav so že odšli, pa vendar niso odšli. S knjigo Kristijana Jezernika *Drzne sanje* bo večno živel tudi prvi pilot iz Črne Jozef Štrukl.«

Glede na avtorjevo predstavitev ter prebranih odlomkih je knjiga lepo berljiva in vredna branja.

Napisal in fotografiral: Žan Adam, 8. c

3.2 DELAVNICA O ŽIVLJENJU IN DELU PREŽIHOVEGA VORANCA

V ponedeljek, 7. 10. 2013, smo učenci izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo in literarno-novinarskega krožka šli v Koroško osrednjo knjižnico dr. Franca Sušnika na Ravnah. Knjižničarka Jelka Kos je za nas pripravila 2-urno delavnico. Izdelali smo plakata (razdelili smo se v dve skupini) o življenju in delu Prežiha. Ker je letos 120-letnica pisateljevega rojstva, smo se ob svojem delu v skupini spet naučili marsikaj novega. Po navodilih smo risali, pisali, rezali, lepili, poslušali uglasbene pesmi, vezane na Prežihova dela ...

Bilo nam je všeč in zahvaljujemo se knjižničarki, da smo lahko imeli nekoliko drugačni uri. Naša izdelka sta bila razstavljena v KOKR.

Fotografiral: Luka Bosman, 9. a
Tanja, Neža, Kaja, Nika, Amadeja, Mihael, Luka, Elizabeta, Žan in Člirim
z mentorico Vanjo Benko

3.3 PREDSTAVITEV KNJIGE IN TEČE ŽIVLJENJE POD GORO

V sredo, 4. 12. 2013, je bila ob 18. uri v Kuharjevi dvorani Koroške osrednje knjižnice dr. Franca Sušnika na Ravnah predstavitev knjige »... in teče življenje pod Goro«, ki je izšla ob 120. obletnici rojstva Prežihovega Voranca. Predstavili so jo člani uredniškega odbora: Vojko Močnik, Mirko Osojnik, Alojz Pristavnik, Bojana Verdinek in Irena Oder. Izdali sta jo Občina Ravne in Prežihova ustanova.

Za uvodno besedo župana Tomaža Rožena je v prvem delu predstavljen koroški običaj steljeraja (tudi Prežihov rokopis, kaj je o njej napisal). Sledijo različne anekdote o Prežihu, ki jih je zbrala naša učiteljica.

V drugem delu so predstavljene osebnosti naše občine (tudi športniki), v zadnjem delu pa so fotografije Raven z okolico, delo Toma Jeseničnika, vse pa dopolnjuje besedilo, iz katerega se lahko še kaj naučimo o našem mestu.

Predstavitev je trajala približno eno uro, nastopali pa so tudi učenci naše šole.

*Besedilo napisala: Matija Pandev (7. r.) in Luka Bosman (9. r.),
fotografiral je Luka Bosman.*

3.4 PREDSTAVITEV KNJIGE *NA PLANOTI RAVNE*

V torek, 17. decembra 2013, smo se ob 18. uri zbrali v grajskem razstavišču KOK dr. Franca Sušnika, da smo skupaj z avtoricama Simono Šuler Pandev in Simono Vončina počastili izid njune knjige *NA PLANOTI RAVNE*. Gostje z gradu Struga na Dolenjskem so nas z glasbo in pripovedjo popeljali v zgodovinski čas. Na svojevrsten način so prikazali življenje na gradu.

Besedilo in fotografije: Matija Pandev, 7. a

INTERVJU Z ENO OD AVTORIC KNJIGE *NA PLANOTI RAVNE*

V knjigi *Na planoti Ravne* je prikazan slikovit zgodovinski pregled našega kraja. Avtoricama Simoni Šuler - Pandev in Simoni Vončina je popolnoma uspelo popotovanje v zgodovino, saj se ob prebiranju knjige čas obrne nazaj: začutiš utrip ljudi, njihova čustva in življenje, ki je zaznamovalo prikazano obdobje. Hkrati je knjiga poučno gradivo o pomembnih zgodovinskih mejnikih našega kraja.

Avtorici Simoni Šuler – Pandev sem zastavila nekaj vprašanj.

V uvodu sem zapisala, da je v knjigi prikazan slikovit zgodovinski pregled našega kraja. Od kod ideja o knjigi in izbrani tematiki?

S sodelavko Simono Vončina, ki je soavtorica knjige, sva že pred nekaj leti pričeli najprej razmišljati o razstavi, ki bi predstavila planoto Ravne in življenje na njej. Kulturno-izobraževalno in športno središče kraja, ki se je kot nekakšna protiutež železarstvu razvilo na planotasti ravnici nad mestom, je nudilo dovolj dopadljive vsebine in širine. Omenila bi le to, da planota Ravne ni geografsko poimenovanje kraja, ampak le najina »poetična« opredelitev tega prostora.

Ko sva pričeli brskati in zbirati fotografsko gradivo, sva ugotovili, da je zgodba tega prostora vsebinsko tako bogata, da se je načrtovano število panojev za razstavo v letu 2012 kar hitro podvojilo. Ob otvoritvi razstave pa je s strani ravenskega župana mag. Tomaža Rožena padel predlog o izdaji knjige, ki bi gradivo na razstavnih panojih ohranila na svojstven način. Klasična knjiga je osnova, vzameš jo v roke, prebiraš, kroži med ljudmi, jo podariš ... Seveda sva idejo takoj sprejeli in začeli vneto ustvarjati naprej.

Knjiga vsebuje bogato slikovno gradivo iz preteklosti. Kje ga Vam je uspelo poiskati?

V namen te razstave sva združili bogate fonde fototek Koroške osrednje knjižnice in Koroškega pokrajinskega muzeja. Svoje fotografije je prijazno dala na vpogled tudi Zveza športnih društev Ravne in seveda tudi posamezniki in družine, ki so v preteklosti živeli na tem območju. Slikovnega gradiva je bilo še veliko več, tako da sva imeli kar težave pri izbiri tistih fotografij, ki so primerne za knjigo. Fotografijam sva dali velik pomen. Pomembnejše in tiste, na katerih se bo lahko marsikdo prepoznal, sva želeli predstaviti v povečani in dopadljivi obliki.

Izdana knjiga je bogata tudi s tekstovnim gradivom. Od kod ideje, razlage slikovnega gradiva.

Besedila so večinoma v drugotnem planu; o gradnji gimnazije, o zgodovini knjižnice je bilo že veliko napisanega, objavljenega v samostojnih izdajah in prispevkih. V tej knjigi je bistvo večinoma povedano z besedami, citati graditeljev, med katerimi je najpomembnejše gotovo ime dr. Franca Sušnika – nestorja kulturnih inštitucij, ki so sooblikovale ta prostor. Malo več sva se razpisali o sami stavbni zgodovini osrednjega poslopja – gradu, okoli katerega se zgodba začne.

Prosim, da na kratko predstavite vsebino knjige.

22 poglavij knjige vas popelje skozi zgodovino kraja in prostora, kjer se danes nahajamo. Zgodba se prične 'Ob zori časov' in preko arheoloških ostalin,

najdenih na tem območju pred pričetkom obnove grajskega kompleksa, nadaljuje se skozi stoletja plemenitih lastnikov grajske posesti, od Hebenstreitov pa vse do rodbine Thurn Valsassina, ki je od začetka 19. stoletja pa do pričetka 2. svetovne vojne imela v lasti posestvo Streiteben. Nato vstopamo v pionirsko obdobje zanosa povojne obnove, začetkov prve koroške gimnazije, Študijske knjižnice, udarniške gradnje novega gimnazijskega poslopja, Delavskega muzeja. Spomnimo se pomembnih dogodkov iz sveta športa in kulture, ki so se zgodili na tem prostoru. Posebej se ustavimo pri množično obiskanih Koroških festivalih in Štafari mladosti, ki je leta 1979 svojo pot začela prav na Ravnah. Ne pozabimo pa seveda pomembnih osebnosti, ki so zaznamovale ta prostor.

Knjiga je zelo všečna tudi na pogled, slike pregledno razporejene. Kdo Vam je pomagal pri oblikovanju in izdaji knjige?

Za digitalizacijo fotografij smo že prej poskrbeli sami v knjižnici, pri pripravi slikovnega gradiva za objavo v knjigi in s koristnimi nasveti pa je zelo pomagal znan koroški fotograf Tomo Jeseničnik, za kar sva mu obe avtorici zelo hvaležni. Grafična podoba res lepe, kvalitetne in svečane monografije pa je rezultat Tomovega sodelovanja in ustvarjalne naveze z oblikovalcem Andrejem Knezom, ki je videzu, obliki in kakovosti knjige dal poseben poudarek. Tako s svojim oblikovanjem kot tudi izborom tiskarja, ki je res kvalitetno opravil svoje delo.

To je Vaša prva knjiga in z njo nova izkušnja. Prosim, da jo delite z nami.

Ja, to je res. Prva »taprava« knjiga. Izšlo je že kar nekaj manjših knjižic, brošur in zgibank, ta s 'trdimi' platnicami, kot v šali rečeva s kolegico, pa je prava in zato še toliko bolj dragocena. Ob raziskovanju in delu za knjigo s takšno tematiko, se zelo namučiš, a hkrati ogromno naučiš. To je znanje in vedenje, ki ti ostane za zmeraj. In glede na to v kakšnem poklicu delam pride tudi zelo prav.

Obe s sodelavko sva pa še posebej veseli, da je prišlo do sodelovanja vseh pomembnih inštitucij, s katerimi si delimo prostor 'na planoti Ravne'. S Simono Vončina sva z velikim veseljem delali in ustvarjali to knjigo. Komaj sva zaključili to zgodbo že se veseliva novih izzivov za naslednje leto.

Ob tej priliki bi zaželela vesele in mirne praznike vsem učencem in učiteljem OŠ Prežihovega Voranca, z željo, da nas še velikokrat obiščete v naši Koroški osrednji knjižnici na Ravnah.

Hvala za Vaše odgovore. Želim Vam še veliko ustvarjalnih užitkov.

Tanja Turičnik, 9. b

3.5 RAZSTAVA ROKOPISNIH SPOMENIKOV V ČEŠKIH KNJIŽNICAH

V sredo, 5. 3. 2014, se nas je nekaj učencev z OŠ Prežihovega Voranca (Alen Skledar, Matija Pandev, Zala Kokol, Nika Jelen, Aljaž Mesner in Žan Adam) z učiteljico Vanjo Benko ob 16. uri udeležilo odprtja razstave rokopisnih spomenikov v čeških knjižnicah. Prireditev je potekala v razstaviščnem prostoru Koroške osrednje knjižnice dr. Franca Sušnika na Ravnah na Koroškem.

V uvodu smo prisluhnili mlademu kitaristu Urbanu, nato pozdravu direktorice knjižnice mag. Ireni Oder, v nadaljevanju pa osrednjemu gostu g. Petru Voznici, češkemu veleposlaniku v Sloveniji.

Gospod veleposlanik je vse obiskovalce navdušil z lepo slovenščino.

Na panojih je (v angleščini) opisana bogata zgodovina Češke republike, predstavljeni so najpomembnejši rokopisi v čeških knjižnicah, opremljeni s slikami.

Za vse, ki so zamudili otvoritev, je bila razstava na ogled do 15. 3. 2014 v prostorih KOKR na Ravnah. Vredno si jo je bilo ogledati.

Napisali: Aljaž Mesner, Žan Adam, Zala Kokol in Nika Jelen

Fotografirala: Žan Adam in Matija Pandev

3.6 DOPOLDNE Z ADIJEM SMOLARJEM

V sredo, 2. aprila 2014, smo nekateri učenci in učenke naše šole preživeli dve šolski uri s kantavtorjem in pisateljem Adijem Smolarjem v KOK dr. Franca Sušnika na Ravnah. Na prireditvi, ki se je začela ob 11. uri v razstaviščnem prostoru knjižnice, nam je Adi s petjem predstavil vsebino svojih knjig (kot so npr. Pujsa in Andrej Migec, Zgodbo o rolici papirja in Jezikovni kotliček). Seveda smo mu tudi mi pomagali.

Zala Kokol, 9. a

3.7 PREDSTAVITEV KNJIGE *SLOVENSKI POZDRAV S KOROŠKE*

V četrtek, 15. maja 2014, ob 18. uri, je v Kuharjevi dvorani KOK dr. Franca Sušnika bila predstavitev knjige *SLOVENSKI POZDRAV S KOROŠKE*. Zgodovinar in velik zbiratelj razglednic g. Milan Škrabec je pripovedoval o pripadnosti Slovencev (slovenskega jezika) v današnjih avstrijskih krajih. Govoril je tudi o tem, kako smo si čez mejo izborili napise (»izobeske«) v slovenskem jeziku na šolah, trgovinah, cerkvah ... Zbral je več kot tristo koroških razglednic, natisnjenih od konca 19. stoletja do druge svetovne vojne (so njegova last in iz zbirk Teodorja Domeja, Maksa Koširja, Marjana Merkača, Miloša Mikoliča in Ivana Turka). V tej knjigi, ki jo je izdala in založila *Družina, d. o. o.*, so večinoma prvič objavljene.

Vsem nam je bila predstavitev zelo všeč, saj smo veliko izvedeli o starih razglednicah in o preteklosti Slovencev na Koroškem.

Na kratko – bil je odličen. Pojdite v KOKR in prelistajte knjigo. Spet se boste marsikaj novega naučili.

Napisali: Domen Medvoz, Matija Pandev in Alen Skledar iz 7. a-razreda

4 NAGRADE, PRIZNANJA, OBJAVE IN TEKMOVANJA

4.1 SODELOVANJE PRI REVII ZA SRCE – SRČIKA

MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE

Razmišljali smo o medgeneracijskem sodelovanju in v septembrski številki revije ZA SRCE (v rubriki *Srčika*) imamo objavljena naša razmišljanja in svoja doživetja.

SRČIKA

MLADOSTNA RAZIGRANOST IN MODROST STAROSTNIKA

Vsako drugo nedeljo grem v dom starostnikov Hmelina v Radlje ob Dravi obiskat staro mamo, ki ji pravim oma. Ko me zagleda, se me zelo razveseli. Zame ima vedno pripravljene bombone. Ker težko hodi, ji pomagam vstati s stola in ji prinesem stvari, ki jih potrebuje (npr. telefon ali kakšne priborljške). Rad prisluhnem zgodbam, ki mi jih pripoveduje, ko pa se posloviva, jo objamem in ji dam poljubček. Zelo me ima rada, jaz pa njo. Gal Leitgeb

MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE

Sodobni čas prinaša tako pozitivne kot negativne izkušnje v smislu medgeneracijskega sodelovanja. Vse manj je razširjenih družin, ki se s tem problemom niso soočali, saj je bilo sobivanje več generacij nekaj samoumevnega.

V postelji mirno spi dojenček. Z jokom večkrat dnevno opozori na svojo prisotnost, največkrat, ko njegove potrebe niso zadovoljene. Starši mu zadovoljijo osnovne potrebe, izkazujejo ljubezen, mu posvetijo svoj čas. Tako se prepletejo močne vezi, ki se ohranjajo vse življenje.

Pogosto se pridružijo še stari starši, predvsem ko ta otroček postane večji. Radi se poigrajo z njim, mu pripovedujejo svoje izkušnje, z njim prebirajo knjige, nanj prenašajo svoje znanje, se z njim sprehajajo ... Te bogate izkušnje v otroku vzbudijo spoštovanje do starejših in pomembno vplivajo na oblikovanje pozitivnih vrednot, ki jih v tem krutem svetu še kako potrebujejo.

Velika vloga starih staršev je v današnjem času zaradi pomanjkanja časa staršev izrednega pomena. V zgodnjem otroštvu je pomembnost pridobivanja moralnih vrednot prioriteta vzgoje. Stari starši so tako pomemben člen v vzgoji otrok.

Z leti se položaj majhnega otroka precej spremeni. Spoznava odnose med starši, stari starši in drugimi ljudmi različnih generacij v svoji okolici.

V kolikor so bili dosedanja medgeneracijski odnosi dobro vzpostavljeni, ni težko temu istemu otroku v času zmanjšane aktivnosti, bolezni, invalidnosti starejših, sprejeti in prevzeti vlogo, ki so jo nekoč imeli starši oz. stari starši do njega. Postanejo glavni nosilci skrbi za starejše v celotnem pomenu. Kako ponosni so ti starejši ljudje na svoje otroke, vnuke, kako so jim hvaležni za vsako malenkost, dobroto, toplo besedo, saj v njih vidijo sadove svojega preteklega dela. Tako tudi v jeseni njihovega življenja sijaje sonce. Ne postanejo otopeli starci, ki se prehitro vdajo v usodo svojega konca.

Vzajemnost med generacijami je gotovo izrednega pomena,

Za srce • september 2013

zato je nedvomno potrebno negovati odnose med ljudmi.

Vesela sem, da medgeneracijsko sodelovanje dobiva v današnjem času vse večji pomen in da se tudi strpnost med generacijami povečuje.

Urša Močnik Štumpf

VSI MI POMAĞAJO

Moje življenje ni takšno, kot je življenje večine mojih vrstnikov. Na svoji življenjski poti se srečujem z mnogimi ovirami, ki pa jih z vztrajnostjo, močno voljo in s pomočjo najbližjih in prijateljev uspešno premagujem.

Rodila sem se z okvaro vida. Pri vsakdanjih opravilih v šoli in pri učenju potrebujem veliko pomoči. Cel krog ljudi se trudi skupaj z menoj. Šola in učenje sta zame pravi izziv. V učenje in orientacijo moram vložiti veliko več energije in truda kot drugi. Brez pomoči učiteljev in drugih strokovnih služb mi ne bi uspelo. Vsak njihov nasvet in poduk je dobrodošel. Pa moja srčna prijateljica Neža, ki mi je vedno na razpolago in je pripravljena pomagati. Pogovor z njo in njen čut do drugačnih sta neprecenljiva. V zameno ji nudim pogovor, smeh, razumevanje. Včasih si mislim, da sva dvojčici, saj se v vsem strinjava in imava podoben pogled na svet.

Največji zaklad na svetu so mi topel dom, straši, starejši brat pa dedek in babici. Vedno so mi na razpolago in vsak mi pomaga po najboljših močeh. Oba starša sta mi v veliko pomoč pri šolskih opravilih (tako pri domačih nalogah kot pri branju, pri seminar-skih nalogah in učenju). Kadar njuno znanje odpove, priskoči na pomoč brat Aljaž. Vsi upoštevajo moje želje in možnosti in so se tudi pripravljali prilagajati. Jaz jim vračam njihovo dobroto z ljubeznijo in s hvaležnostjo. »Taxi dedi« je nepogrešljiv na poti v šolo in iz nje. Doma pa pogovor z bico, ki je vedno polna razumevanja in spodbude, ko mi zmanjkuje elana. Tudi onadva sta pomemben del mojega odrasčanja.

Tanja Turičnik

SRČIKA

MOJA BICA

»Čas pa res hitro mine,« radi rečejo starejši, a se mi to do sedaj nekako ni zdelo resnično.

Še ne daleč nazaj sem obiskoval nižje razrede osnovne šole, sedaj pa sem že na pragu osmega. Spominjam se, kako sem potreboval skrb in pomoč starejših, da sem šel pravočasno v šolo, da so mi pomagali kaj nesti in podobno, sedaj pa sam pomagam dvema mlajšima sosedovima fantoma. Zelo rada se obrneta na mene, me kaj vprašata in jima z veseljem razložim.

Rad grem tudi na obisk k babici ali po domače k bici, čeprav je med nama več kot pol stoletja razlike v letih. Moram se nasmehniti, ko pomislim, česa vsega ne ve. Starejši res niso živeli v dobi računalnikov, sam pa mislim, da sem že pravi strokovnjak, no mnogo tega se bom moral tudi sam naučiti. Ko me je babica vprašala, kako naj pride na internet, sem mislil, da se heca. Pa se ni. Hitro sem jo naučil osnov in ker obvlada tuje jezike, je stvar hitro »pokapirala«. Zdaj z veseljem vsak dan pogleda, kakšno bo vreme in kaj je novega po svetu. Mi je pa babica uslugo hitro vrnila. Zelo rad sem z njo v kuhinji, kjer me uči kuhanja in priprave jedi. Pa ji tako ob nedeljah pomagam pri pripravi nedeljskega kosila. No, bolj pri enostavnih delih, kot je lupljenje krompirja, čiščenje zelenjave, rezanje čebule in paradižnika. Ob tem mi pove kakšno zgodbo ali doživljaj iz svojih mladih dni, kar je pa tudi zelo zanimivo. In tako ugotavljam, da čas res hitro mine in smo vsi potrebni pomoči, takšne ali drugačne. Kdo ve, kaj bodo mene naučili vnuki?

Zan Rihter

PRADEDEK

Čeprav smo najstniki in nam po glavi hodijo samo računalniške igrice in podobno, je še vedno lepo in prav, da se družimo in pomagamo starejšim in se od njih kaj naučimo. Jaz, 13-letno dekle, grem z družino skoraj vsak mesec v dom starostnikov, kjer živi moj osemdesetletni pradedek. Z njim gremo vsakič na kratek sprehod, ob tem pa obujamo spomine. Pomagam tudi svoji babici, ki se uči angleščino za začetnike. Učim jo, kako se izgovarjajo besede, kako se kaj napiše, dam ji kak star zvezek, iz katerega se uči. Seveda pa pomagam tudi doma, v hiši in na vrtu. Zdi se mi zelo pomembno, da pomagam drug drugemu in se drug od drugega učimo.

Tisa Praprotnik

RAZIGRANOST IN MODROST

Medgeneracijsko sodelovanje in strpnost med generacijami dobiva v današnjem hitrem tempu življenja vse večji pomen. Tako se že malček v vrtcu seznani z vrednotami življenja, s strpnostjo, poučen je o drugačnosti in o spoštovanju do starejših generacij. Današnja mladež spoštovanja skoraj ne pozna več. Vemo pa, da

je vzajemnost med generacijami izrednega pomena. Odnose med ljudmi je zato treba negovati. Velika je npr. vloga naših starih staršev – dedkov in babic. Zaradi pomanjkanja časa staršev so le-ti danes pomemben člen pri vzgoji otrok. Družba se stara in razmerje med mlajšimi in starejšimi generacijami se spreminja na račun povečanega števila starejših.

Medgeneracijsko povezovanje in sodelovanje je tako danes nuja. Gre za izmenjavo izkušenj, druženje, učenje, medsebojno pomoč ... Starostniki ne smejo biti umaknjeni od družbenega dogajanja, od mladih, saj se mladi od njih učijo modrosti, obenem pa spoznavajo proces staranja. Po drugi strani pa se starejša generacija ne počuti odveč, ampak ji medgeneracijsko sodelovanje na različnih področjih polepša jesen življenja.

Zala Košak

MLADI IN STARI

Stari in mladi
potrebujemo se.
Različne stvari bi radi,
a vseeno vredno je.

Vedno smo skupaj,
v šoli in doma,
zato nikar ne obupaj,
saj skupaj narediti vse se da.

Babica ti pravljiče bere,
očka te vozi na nogomet,
brat ti pamet pere,
ti pa brez njih nočeš živet.

Helena Potočnik

Mladi in stari,
vsi enakovrni, a vendar drugačni.
Se znamo med seboj dovolj spoštovati,
živeti drug z drugim in sodelovati?
Nekoč je deček dedku odstopil sedež.
Le kaj se torej danes godi?
Bo deček spet dedku odstopil sedež,
če se čudež zgodi?
A kakšen čudež, kaj pričakovati?
Nič, le začnimo že sodelovati!
Svet je žalosten brez mladih
in prazen brez starih,
ki pozabljene zgodbe budijo,
da z njimi otroci lažje zaspijo.
Mladi pa ... Kaj pa oni počnejo?
S čim se zahvalijo za zgodbe,
za strpnost in toplo odejo?
Mar rečejo hvala,
jim dobro želijo
in tako njihova stara srca pomladijo?
Ljubezen izžareva iz maminih oči,
ko deklica njena ji v naročju sedi.
Pripoveduje ji o svetu in sreči,
v mraku, le ob prižgani sveči.
Očka na vrtu se s sinom igra,
podaja mu žogo,
se mu radostno smehlja.

Zato si roke podajmo,
skupaj stopimo,
svet spremenimo
in na novo zaživimo.

Zala Kokol in Zala Vučko

Učenci in učenke od 7. do 9. razreda
OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem
Mentorica: Vanja Benko, prof., Uredila: Bernarda Pinter, prof.

ZDRAVJE – NAJVEČJE BOGASTVO

Za junijsko številko smo pisali o zdravju.

16 ZA
SRCE

SRČIKA

Zdravje – največje bogastvo

Zdravje je naše največje bogastvo. Te besede sem kot otrok slišala nešteto iz ust odraslih, a vedno so se mi zdele nekako za lase privlečene. Le kaj govorijo?! Dragulji, grad, zlato in kupi denarja – to je pravo bogastvo! Tako je razmišljal moj mali jaz. Pa danes? Z odrasčanjem in z boleznijo, ki je prizadela našo družino, sem spoznala njihov pravi pomen. Pravijo, da se človek zave, kaj je imel, ko tega nima več. Nikoli nisem pomislila, kako srečna sem, ko sem z družino pohajkovala po hribih, smučala, drsala in počela vse mogoče. Vse do dne, ko je oče hudo zbolel. Takrat se nam je življenje postavilo na glavo. Hribe in gore so zamenjali kratki sprehodi v naravi, posedanje na klopci in igranje kart. Kmalu se je poškodovala še mama in svet se mi je sesul kot hišica iz kock. Priznam, da je bilo na začetku precej hudo, nama s sestro še posebej, a danes nam nič ne manjka. Naučili smo se biti zadovoljni s smeha polnim sprehodom po gozdu in ceniti, kar nam je dano. Sončni zahod je lep, če ga gledaš z vrha gore ali s klopcice pred hišo. Res je, da brez denarja ne moreš živeti, a drži tudi, da noben denar na svetu ne more kupiti zdravja.

Anettka Kuserbanj, 9. a

SPREHOD

Sprehod privoščim si v naravo,
za pljuča diham sveži zrak,
gimnastika je za postavo,
kdor čike vleče, pravi je bedak.

Prehrana zdrava, sadje in meso
pa zelenjava in še pol krompirčka –
to dobro res za moje je telo.

Kozarec čiste vode izpod pipe
prileže se mi venomer,
na daleč se izognem vsake gripe
in res ne vem, kaj je bolniški toplomer.

Tanja Turičnik, 9. b

NAŠ ZELENAVNI VRT

Ko smo še majhni, starši skrbijo za nas in za naše zdravje. Pozimi nam dajejo piti limonado, da dobimo dovolj C-vitamina. Ko malo odrastemo, skušamo sami skrbeti za svoje zdravje, zato se ukvarjamo z različnimi športi, jemo sadje in zelenjavo, poskušamo pred odhodom v šolo zajtrkovati ter hodimo na sprehode v naravo. Pogosto pa nas morajo starši spomniti na zdrav način življenja in nas priganjati k dejavnostim, da se ne zasedimo ob knjigah. Kot mnoge družine v našem kraju, imamo tudi mi svoj vrt. Mama in ata se trudita, da nam na njem zrastejo domači pridelki: solata, korenje, krompir, peteršilj, čebula, por, kumare, bučke ... Vse znata pripraviti na kar se da najbolj okusen in zdrav način.

Zala Kokoč, 9. a

IZ GENERACIJE V GENERACIJO

Sodelujem v šolski plesni skupini, ker mi je ples všeč in me sprošča. Ko plešem, pozabim na vse skrbi in se sprostim. Poleg tega ples tudi krepi moje zdravje in zavedam se, da je gibanje pomembno za zdravje kakor hrana. Ker živim izven mesta, preživim veliko časa na svežem zraku in to mi je zelo všeč. Doma imamo vrt, kjer pridelamo zelenjavo zase in tudi sorodniki, ki nas obiščejo, so deležni naših dobrot. Vem, da je prav, da se veliko gibamo, jemo zdravo in smo čim več v naravi, saj je to del zdravega načina življenja, ki ga pri nas prenašamo iz generacije v generacijo.

Janja Saberčnik, 8. c

NAŠE NAJVEČJE BOGASTVO

Tečem, plavam, se po hribih plazim,
skrbno res na zdravje pazim.
Še z odbojko se ukvarjam,
raje kot zdravniku tarnam.

Dan se z zajtrkom začne,
v šoli sadje čaka te.
Za sladico še korenje,
kolač kar sosed naj odpelje.

Priznam, da tudi jaz se kdaj pregrešim
in korenje izpustim,
kakšen dan v hrib ne grem
pa bombonov se najem.
Takšne dni imam se krasno,
vendar ne pozabimo:
ZDRAVJE NAŠE NAJVEČJE JE BOGASTVO.

Žan Adam, 8. c

SRČIKA

ŽIVIM Z NARAVO

Tako kot na mnogih koncih Slovenije je žled tudi na naši kmetiji na Strojni naredil veliko škodo. Dela v gozdu s spravilom uničenega drevja in pripravo drv ni konca ne kraja. Vesel sem, da lahko pomagam očetu, saj se ob tem učim za življenje, hkrati pa poskrbim tudi za rekreacijo, ki mi nadomestja ukvarjanje s športom. Kljub vsakdanjemu delu, ki ni lahko, še najdem čas za šolske obveznosti. Vem, da mi gibanje in svež zrak pripomoreta k boljšemu zdravju in počutju, zato bom tudi v prihodnje živel z naravo.

Primož Volker, 8. c

POZOR, NEVARNO SEVANJE

V današnjem času že vsi uporabljamo mobilne telefone. Znanstveno je dokazano, da le-ti povzročajo elektromagnetno sevanje, tako prekomerno izpostavljanje pa pripomore k levkemiji in lahko povzroča tudi druge bolezni in simptome, kot so: tumorji, bolečine v očeh, težave s spanjem, glavoboli, utrujenost itd. Večina ljudi o teh nevarnostih še vedno ni primerno ozaveščena ali pa menijo, da sevanje človeku ni nevarno.

Aljaž Mesner, 8. b

ŠPORT

Šport je moj način življenja in mi veliko pomeni. Celo leto treniram plavanje, pozimi tudi smučanje, ko pa se ozračje malo ogreje, z veseljem skočim s kolesom v hribe ali z rolerji nabiram kilometre. Ker imam treninge vsak dan ali celo dvakrat na dan, ker imam zasedene tudi sobote in nedelje s treningi in tekmami, bi mi brez pomoči staršev trda predla. Vseskozi skrbijo, da moj natrpani urnik ne trpi preveč in me oba vozita na treninge in tekme, predvsem pa skrbita za mojo uravnoteženo prehrano.

Mami vsak večer poskrbi, da dobim zadostno število ogljikovih hidratov in beljakovin, oče pa z izotoničnimi napitki poskrbi, da se moje baterije zopet napolnijo.

Vikende, ko imam tekmo, družina izkoristi za izlet in, kakor rečejo starši, je treba združiti prijetno s koristnim. Ko se ob nedeljah popoldne vračamo babica ve, da nimamo časa kuhati, in nam z veseljem pomaga iz zagate. Takrat pripravi kosilo po svojem izkušenem receptu.

Kot normalen mladostnik najdem čas tudi za kakšno igrice na računalniku, čeprav vem, da ta škodi zdravju.

Žan Rihter, 8. c

V 7. A SKRBIMO ZA SVOJE ZDRAVJE

Skoraj vsak dan igram košarko (tudi 4 ure) in popijem veliko vode. Tudi kolesarim veliko. *Bine*

Obiskujem rokometne treninge in igram nogomet. S prijatelji kolesarimo v bližnjem gozdu. Popijem veliko vode in se tudi zdravo prehranjujem. *Anže*

Veliko ljudi se nepravilno prehranjuje. Jedo kebab, pice, hamburgerje. Včasih je bolje, da za svoje zdravje plačaš malo več. Tudi pri pijači, ki jo zaužijemo, moramo biti pazljivi, saj sokovi vsebujejo preveč sladkorja ali strupeno barvilo, ki povzroča raka. *Alen*

Zase lahko rečem, da se zdravo prehranjujem in da zdravo živim, saj pojem veliko ogljikovih hidratov in doma pridelane zelenjave. Pijem le naravne in domače sokove. Pazim na svojo težo, da je ni niti premalo niti preveč. Redno se ukvarjam s športom (petkrat tedensko igram rokomet). Tudi ob računalniku nisem toliko kot moji vrstniki, ker mi starši ne dovolijo. *Matija*

Redno treniram pri Koroškem nogometnem klubu Fužinar. Uspelo mi je že, da sem očeta in mamo prepričal, da ne kadita v stanovanju, ampak na balkonu. Upam, da bosta to slabo razvado kmalu opustila. Jem zdravo hrano, ne pijem alkohola in ne kadim. Pijem vodo in naravne ter multivitaminske sokove. Zajtrkujem redno in zdravo. Tudi za računalnikom nisem veliko. Skrbim tudi za svojo težo in držim linijo. *Domen*

Za svoje zdravje skrbim tako, da se redno gibljam, jem čim manj hitre hrane ter veliko zelenjave in sadja. Ko igram računalniške igrice, sedim vzravnano. Treniram nogomet in ohranjam telesno težo. *Tilen*

Sama se veliko gibam, treniram nogomet, pazim na svojo težo ter se zdravo prehranjujem. Za računalnikom in ob televizorju ni pametno preveč sedeti, a kdor to počne, uničuje samega sebe. *Pia*

Treniram športno plezanje in gimnastiko. V naši družini vsi pazimo, da se poleti ne izpostavljam preveč soncu, in da redno hodimo v naravo (na izlete, pohode, plezamo). Vsak dan redno zajtrkujem. Vesela sem, da moji starši ne pijejo alkoholnih pijač in ne kadijo. *Zala*

Moja mama je pred tremi leti nehala kaditi, ker je imela težave s kašljanjem in je v stanovanju vse smrdelo. Srečna sem, da ne kadi več, saj je zdaj veliko bolj zdrava. Ker v družini nihče ne kadi, smo zdravi. *Nika*

Ker sem doma vedno govorila, da alkohol škodi zdravju, v naši družini nimamo takih pijač. Moja nova in največja želja sedaj pa je, da bi ata in mama opustila kajenje, saj mi ni všeč, da kadita v stanovanju. Delno mi je s prigovarjanjem in prošnjami že uspelo, da kadita manj, kot sta. *Neža*

Veliko sem v naravi, saj živim na kmetiji in pomagam očetu pri vsakdanjih opravilih, kot so košnja, spravilo lesa, krmljenje živali ... *Aljaž*

V prostem času igram s prijatelji nogomet, ker pa vem, da računalnik škoduje zdravju, se trudim, da sem čim manj ob njem. *Teo*

Zajtrk je pomemben del zdravega načina življenja, zato se strinjam s pregovorom: Zajtrkuj kot kraj, kosi kot cesar in večerjaj kot berač. *Katja* ♥

Srčiko so ustvarili učenci

OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem

Fotografije: Športni vikend v Planici, OŠ Mengeš

Mentorica: Vanja Benko, prof.

Uredila Bernarda Pinter

Za srce • junij 2014

4.2 LITERARNI NATEČAJ DRUŠTVA INVALIDOV

MOJA PRIJATELJICA IN SOŠOLKA JE INVALID

Objavljamo sestavek Neže Verbovšek, s katerim je sodelovala na letošnjem literarnem natečaju DRUŠTVA INVALIDOV.

Tanja, štirinajstletnica, je moja sošolka in najboljša prijateljica. Rodila se je z okvaro vida. Njena bolezen se imenuje glavkom. Na prvi pogled je nekoliko drugačna, a ko jo spoznaš, ugotoviš, da se čisto nič ne razlikuje od ostalih vrstnikov. Je preprosta, prijazna, pametna in zelo zabavna. Ob njej se vedno nasmejim. Poznava se že od prvega razreda, vendar se takrat še nisva toliko družili.

(Arhiv šole)

Pomagati sem ji začela v četrtem razredu in od takrat naprej sva veliko skupaj. Druga drugo poznava zelo dobro in obljubili sva si, da bova prijateljici tudi po končani osnovni šoli, ko ne bova več sošolki.

Kadar je ni v šoli, ker manjka zaradi zdravstvenih razlogov, ji posodim zvezke, da si prepíše snov ali ji mama vse prekopira. Zaradi bolezni je bila že večkrat v Ljubljani in tudi v Londonu, kjer so ji operirali oči. A splet okoliščin je tak, da se ji stanje nikakor ne izboljšuje in zato vedno rabi pomoč. Tudi v šoli. Ko gre po hodniku, jo primem pod roko, saj so nekateri hodniki včasih precej temni, med odmorom, ko gremo iz učilnice v učilnico, je tudi gneča. Pomagam ji v vsaki situaciji, če je le mogoče. Že nekaj let za natečaje Društva invalidov pišemo o Tanji, saj je del našega vsakdanjega življenja. Različne učenke so me spraševale, kako sodelujeva in kako sva povezani,

Tanja je pisala o sebi, pisali smo o njej. Vedno povem, da smo jo v razredu sprejeli kot sebi

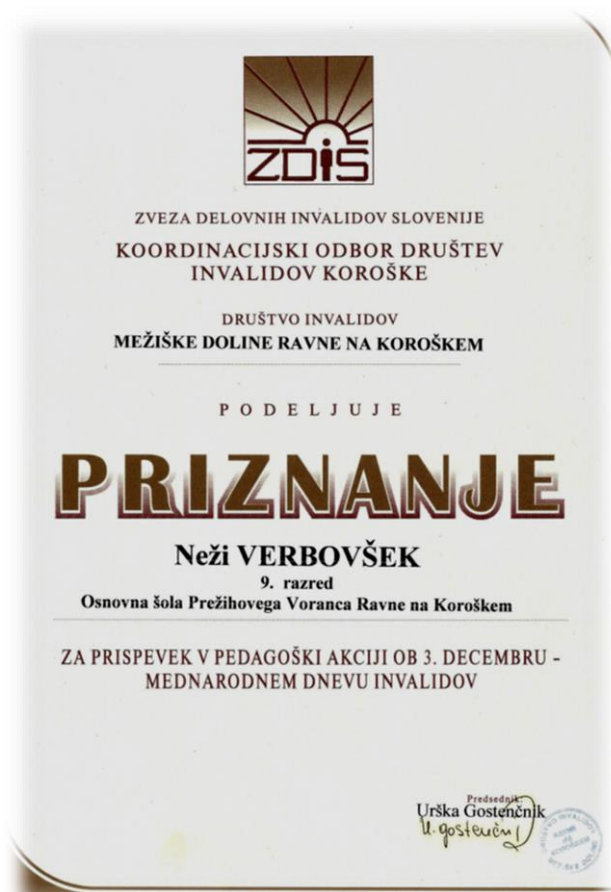
enako in ji nihče še nikoli ni rekel žal besede zaradi njenega slabega vida. Vesela sem, da jo vsi sprejemajo in da je sama tako pozitivna.

Zaradi slabovidnosti se ji učitelji več posvečajo, ji pomagajo ... Ostali zaradi tega niti ne pomislimo, da smo zato za kaj prikrajšani. Tanja ogromno dela na računalnik. Pri učenju ji popoldne pomaga mama, ona ji snov prebere, Tanja pa ponovi. Midve se bolj druživa v času pouka, saj imava popoldne vsaka svoje obveznosti, poleg tega pa ne živiva blizu.

Tanjo sem ob tej priložnosti, ko sem razmišljala in pisala o najinem prijateljstvu in sodelovanju, vprašala, kako se trenutno počuti v šoli, kje namerava nadaljevati šolanje in kaj počne v prostem času. Povedala mi je, da se v šoli dobro počuti. Zna že uporabljati Braillovo pisavo in prenosni računalnik, na katerega si piše zapiske, seveda pa poskuša čim bolj slediti razlagi učiteljev in učiteljic. Po končani osnovni šoli namerava šolanje nadaljevati na ravenški gimnaziji, nato pa v Ljubljani (do)študirati psihologijo. Upa, da ji bo uspelo uresničiti zastavljene cilje. V prostem času posluša glasbo, se druží s prijatelji, s starši pa radi gredo na operne in baletne predstave.

Želim ji, da se ji sanje uresničijo in da bo v življenju srečna.

Neža Verbovšek, 9. b

V soboto, 8. 3. 2014, je devetošolka Neža Verbovšek prejela še priznanje Društva invalidov Mežiške doline za svoj prispevek, v katerem je pisala o prijateljici in sošolki Tanji. Besedilo je bilo objavljeno tudi v Zborniku društva.

4.3 LITERARNO-LIKOVNI NATEČAJ PREŽIHOVE USTANOVE IN OBČINE RAVNE NA KOROŠKEM NA TEMO PREŽIHOVIH SOLZIC

Osmošolec Jure Račnik zelo rad in lepo riše. Za razpis Prežihove ustanove in Občine Ravne na Koroškem je izdelal nekoliko drugačen strip ob Prežihovi črtici *Solzice*.

4.4 STRIPOVSKI NATEČAJ ZASTRIPLJENI

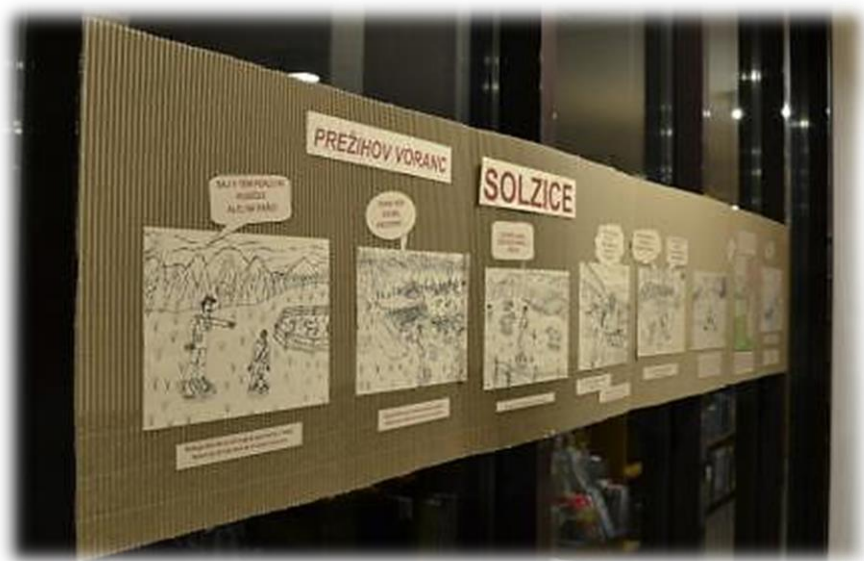
Jure Račnik prejel **1. nagrado** na stripovskem natečaju *Zastripljeni*, ki ga je razpisala Koroška osrednja knjižnica dr. Franca Sušnika na Ravnah na Koroškem. Na svetovni dan knjige, 23. 4. 2014, so v KOKR organizirali nočne dejavnosti in obisk knjižnice. Mladi ustvarjalci so se srečali s striparjem dr. Izarjem Lunačkom, ki je tudi podelil nagrade.

Dve nagradi sta prejela učenec in učenka naše šole, Jure Račnik (mentorica Vanja Benko) **in Zala Kokol** (mentorica Alijana Tertinek).

Ciril Horjak (Dr. Horowitz, ki za Večer riše *Večerkov strip*), ki je ocenjeval dela, je za njuna stripa zapisal naslednji utemeljitvi: »Zmagovalni strip je priredba Prežihovih Solzic. Ambiciozno delo z odličnimi risbami zgodbo pove jedrnato in učinkovito; podpisi s Prežihovim besedilom so skoraj odveč! Zelo dober je

poudarek pri ključnem prizoru, kjer je slička pokončna in barvna. Risba je dovolj ekspresivna in naslednjič bi veljalo tudi oblačke izrisati in jih še bolj učinkovito vključiti v celoto. Delo izstopa tudi po velikosti, ki monumentalni zgodbi koristi.«

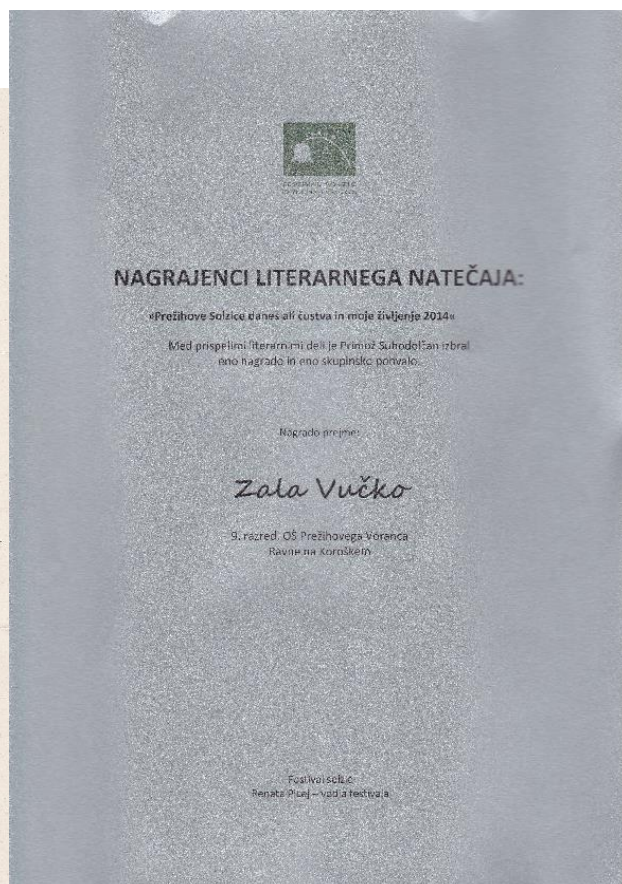
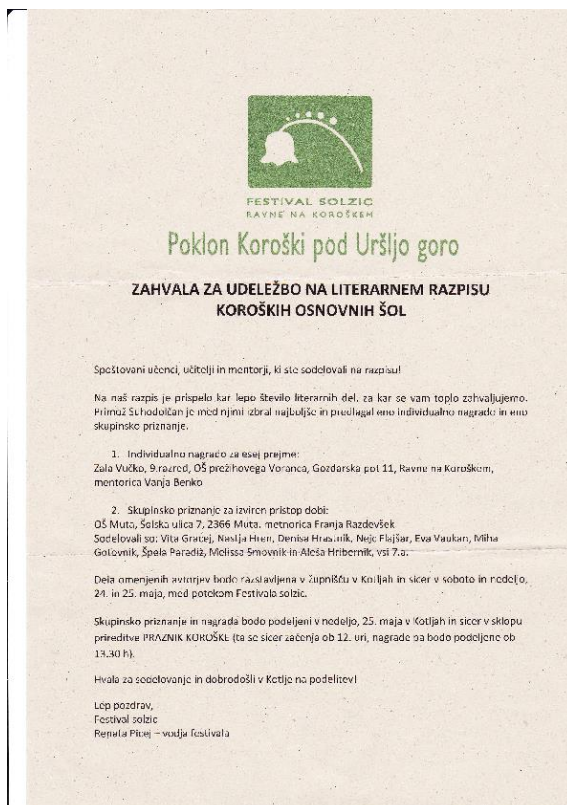

Zala Kokol je za strip Act Differently zelo inovativno uporabila materiale, ki so nenavadni v stripu, a odlično poudarijo bistvo zgodbe o sprejemanju drugačnosti.»

Fotografije so iz arhiva KOKR.

4.5 FESTIVAL SOLZIC

ZALA VUČKO – NAGRAJENKA FESTIVALA SOLZIC

PREŽIHOVE SOLZICE DANES

V svetu se vse bolj opažata revščina in razlika med bogatimi in revnimi, kar se je dogajalo že prej in o čemer je pisal tudi Lovro Kuhar – Prežihov Voranc. Zaradi težkih razmer in revščine v družini se je bolj zavedal bolečine in sramu, ki ju občuti tudi marsikdo danes. Čeprav je bil v šoli boljši od brata, je moral ostati doma na kmetiji in pomagati pri delu, kar ga je zelo prizadelo. Njegove črtice, ki so namenjene mladim, so napisane po resničnih dogodkih, zato se lahko le-ti primerjajo z njim, v njegovih črticah pa najdejo sebe in svojo uteho.

Kot otrok je moral Prežih premagati številne strahove, med drugimi tudi strah pred Peklom, ko je materi nabral šmarnice oz. solzice, ki so rasle v temni globači. Le-te se je bal, ker ga je spominjala na pekel, povezan z vero. Ker takšno občutje paralizira človeka, se vzrokom strahu poskušamo izogibati, namesto da bi se z njim soočili in ga premagali. To lahko pogosto povzroči še večje težave, kot je čustvena stiska, ki danes pri mladih ni redka, a zanjo ni vzrok le strah. Pogosto jo povzroči tudi sramovanje samega sebe, svoje družine, imetja ...

Tudi Prežih se je sramoval revščine, ko se je odpovedal svoji pisanki, ki je tudi danes nekaj, s čimer se otroci med seboj primerjajo, saj so te pogosto pretirane in ne ohranjajo prvotnega namena – skromno darilo, velika sreča. Pravzaprav je pogosto ravno obratno: velika darila in množično obdarovanje, a kljub temu vse manj veselih otroških obrazov, vedno večja pričakovanja, vedno večje premoženjske razlike ... Te se celo vedno

bolj stopnjujejo, bogatejši niso več zadovoljni niti z velikim, revnejši pa so veseli majhnega, a še tega pogosto ne dobijo. Ne morem si niti predstavljati, kako je otrokom, ki v šoli nimajo za malico, ki si ne morejo privoščiti niti čokolade in so zaradi vsega tega gotovo tarča posmeha med vrstniki. Ne morem si predstavljati veselja, ki ga jim na obraz narišejo majhne pozornosti, ne le materialne, temveč tudi človeška dobrot, pohvale, nasmehi in podpora.

V Prežihovem času se je za preživetje, dohodek borila celotna družina, pri delu so pomagali tudi otroci, kar pisatelj opiše v črtici *Nagrada*. Otroka Anej in Lenčka sta pomagala staršem pri delu, za kar jima je gospodar obljubil nagrado, a je nikoli nista prejela. Na koncu sta bila globoko razočarana, saj sta razmišljala in načrtovala, kaj bosta naredila z zaslužkom, a vsi načrti so ostali neuresničene sanje, ki so se zasidrale globoko v njuna srca in povzročile sovražnost do gospodarja, ki je grdo ogoljufal njunega očeta. Pri srcu ju je peklo zaradi krivice, ki jim je bila storjena in glede katere niso mogli narediti ničesar, navdala ju je z občutkom nemoči, ko se nečemu, od česar si odvisen, ne moreš upreti. Podobne zgodbe na žalost slišimo tudi danes, o delavcih, ki delajo, ne da bi bili plačani, a še vedno upajo na vsaj tolikšen zaslužek, da bi lahko skozi mesec preživeli družino, še vedno upajo, kljub temu da na plačo, ki ni precejšnja, čakajo že več mesecev, in spet se pojavi ta občutek nemoči, ko si ne morejo pomagati sami, ne pomaga jim niti država, a se ne morejo upreti, saj še vedno upajo, da jim bo nekoč poplačano delo, da jih nekje še

čaka plača, ki bi jo morali prejeti že pred več meseci.

Prežih se je v otroštvu srečeval tudi z »ljudmi iz tovarne«, to so bili včasih bogati meščani, ki so bili zaposleni v veliki črni tovarni sredi Raven. Takrat so imeli kmetje strah pred tovarno in njenimi delavci, saj se jim je zdela grozna, črna, velika, nepoznana, delavci pa so bili drugačni, saj so bile med njimi in kmeti prevelike premoženjske razlike, zopet se je pojavilo sramovanje samega sebe. Pozneje je Prežih v tovarni tudi sam našel »kruh«, za njim pa še mnoge generacije pridnih rok, ki so bile kdaj morda prav tako razočarane nad zaslužkom, kakor so marsikateri danes. Pred leti se je mnogim pokazala možnost, da si ustvarijo nov dom čez mejo v Avstriji, kjer je bilo in je še vedno življenje veliko lažje. Zato se je odnos do sosedov in jezika nekoliko spremenil. Prežih pa je bil že kot otrok razdvojen med nemščino in slovenščino – kako pozdraviti neznanca, saj so mu v šoli pridigali, da se pozdravlja po nemško, oče pa je vztrajal pri slovenščini, saj je bil zaveden Slovenec, teh pa danes vedno bolj primanjkuje. Mladi vedno bolj uporabljamo besede, prevzete iz tujih jezikov – predvsem angleščine in nemščine, vedno manj je takšnih, ki se zavedajo pomena samostojnosti, ko nihče ne vpliva nate in se lahko svobodno izražaš, kajti ljudje, ki tega niso imeli, znajo to bolj ceniti.

Že prej omenjenega norčevanja, zasmehovanja in zbadanja je bilo in je vedno dovolj, celo preveč, o tem je pisal tudi Prežih. Le da on tokrat ni bil žrtev posmeha, temveč se je s sošolci posmehoval dečku Cenclju, ki je sicer živel pri bogati družini, a je bil posvojen. Nekdaj je veljalo, da so posvojeni otroci precej zapuščeni in celo nezaželeni, zato se je

takrat razvilo prepričanje, da so manjvredni. Tako so otroci, ki se lahko primerjajo s Cencljem, mnogokrat zapostavljeni in tarče posmeha, medtem ko potrebujejo ravno nasprotno – ljubezen in pozornost.

Prežihovi so se težka prebijali skozi življenje, vendar so bili sosedovi otroci še večje sirote in jim je Prežihova mati vsakič, ko so prišli, dala ostanke hrane, kruh in suho sadje, jih tolažila in jim nudila toplo besedo, saj je bila zelo sočutna in občutljiva na krivico, ki se je dogajala okrog nje. To me spominja na današnji projekt botrstva, kjer lahko ljudje prispevajo 30 evrov mesečno otroku, ki ima slabe življenjske pogoje ter mu tako omogočijo boljše življenje. Kljub temu da se kdaj svoje revščine sramujejo, so ti otroci zagotovo veseli, ko občutijo, da je na tem svetu še dobrota, ko ti pomoč ponudi popoln neznanec in s tem v tvoje življenje vnese trenutke drobne sreče.

Tudi v svojih delih za zahtevnejše bralce Prežih v ospredje postavlja materinstvo, revščino, težko fizično delo, krivico ... Like v svojih delih spremlja z ljubeznijo, saj nemalokrat odražajo njegove lastnosti, prav tako pa z ljubeznijo opisuje pokrajino Koroške in običaje v njej. Njegovi junaki pogosto razmišljajo o osebni sreči in blaginji, zato iz tega pogosto izhajajo različne želje, sanje in hrepenenja, povezana z običajnimi in vsakdanjimi potrebami, hkrati pa se spopadajo s težavami, ki so bile aktualne že v njegovem času, a so danes še vedno prisotne.

Solzice sem že mnogokrat prebrala, a v njih še vsakič, ko jih vzamem v roke, najdem kaj novega, kar jih naredi zanimivejše, v njih opisana tematika pa postaja vedno aktualnejša, saj ob branju

razmišljaš o sedanjih problemih in plast za plastjo odkrivaš, v kakšnem svetu je živel Prežih, kako se je počutil, kako se počutimo mladi danes, kakšen je bil njegov in kakšen je naš pogled na svet ... Čeprav se je ogromno težav iz Prežihovega časa ponovilo, se mi zdi, da kljub vsemu še vedno premalo cenimo pomembne stvari, kot so družina, prijatelji, medsebojna pomoč in zaupanje, a kljub vsemu upanje umre zadnje, kar se je že nemalokrat pokazalo kot resnično, zato se moramo tega držati, kajti prihodnost je že brez slabih misli dovolj črna, optimizem pa je v današnjem času precej redek.

Zala Vučko, 9. a

Na natečaju je sodelovala tudi Tina Geč s svojim razmišljanjem.

O ŠOPKU SOLZIC VČERAJ, DANES IN JUTRI

Kaj je v tej zbirki, v teh kratkih, liričnih črticah tako privlačnega in zanimivega, da se nam vtisne globoko v spomin in se nam po dobri polovici stoletja, odkar je izšla, še vedno mota po glavi? Kaj je v Prežihu, njegovem neumornem in odločnem duhu, da ga še vedno kujemo v zvezde in mu po toliko letih še vedno dajemo njegov prav? Kaj nas pritegne k branju, kaj je v Solzicah tako posebnega? Morda je to pravljčnost? Resnica. Resnica v njegovih kratkih pripovedih, resnica, ki iz nas potegne še tako globoko zakopano sočutnost. Sočutje do otrok, ki so trpeli zaradi nepravilnosti v starih časih, zaradi pomanjkanja vsakdanjih stvari, ki so za nas samoumevne. Zaradi stvari, ki nam jih danes prinesejo na pladnju, in zaradi

občutkov, ki jih mi ne bomo nikoli občutili. Zakaj? Ker imamo vse, kar si zaželim. In ravno zato so Solzice nekaj posebnega. Pisatelj nam dokaže, da življenje ni vedno postlano z rožicami in nam pokaže stvari, ki jih je treba zares ceniti. Ker stvari, ki so zares pomembne, so stvari, ki jih pogrešimo šele, ko je prepozno.

Solzice temeljijo na stvarnosti in sočutju, predvsem pa na globokih zgodbah, ki se na prvi pogled zdijo vse prej kot to. Na zanimiv in duhovit način opisujejo pisateljevo otroštvo in če se poglabimo, dobimo občutek, da vse skupaj spremljamo z lastnimi očmi. Iz šopka 11 črtic izvemo o takratnem življenju otrok, katerega smisel je bila ljubezen do družine, prijateljev in spoštovanje do soljudi, neznancev. To so bile lastnosti, ki so jih otroci pridobivali z odraščanjem in se jih s staranjem naučili ceniti za razliko od današnjih generacij, kjer je spoštovanje nekaj redkega. Z desetletji so te lastnosti začele izgubljati pomen in dandanes nihče več ne pričakuje, da ga boš na cesti pozdravil, kaj šele znal ceniti starejše. Ne morem trditi, da poznam glavni razlog za izgubo teh vrednot, kljub temu pa vsakdanje hitenje in stres ne pripomoreta k izkazovanju spoštovanja in ljubezni do bližnjih. Ljudje bi si morali vzeti trenutek od prenatrpanih delavnikov, sesti, malo zadihati in preživeti nekaj časa obkroženi z ljudmi, ki jih imajo najraje. Ne smemo skopariti z besedami in svojim najbližjim moramo znati povedati, koliko nam pomenijo, dokler je še čas in priložnost, saj se lahko kaj kmalu zgodi, da nam bo ta možnost vzeta in si bomo to do konca življenja očitali.

Tina Geč, 8. a

4.6 ZBIREK PRIZNANJ, VIDNIH DOSEŽKOV

TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

Bronasto priznanje so osvojili:

6. razred: Urška Hancman, 6. a; Filip Dihpol, 6. a; Zala Igerc, 6. b; in Vid Nerad Rožej, 6. b.

7. razred: Blaž Mager, 7. a; Zala Kordež, 7. a; in Gašper Kušej, 7. b.

Bojana Verdinek, mentorica za CP

Bronasto Cankarjevo priznanje: Tina Geč, Aljaž Mesner, Tisa Praprotnik, Tina Tušek, Žan Adam, Primož Volker, Gal Leitgeb (8. razred) in devetošolke (Zala Kokol, Kaja Logar, Nika Jelen).

ZALA KOKOL je bila med tekmovalci 9. razreda regijska prvakinja. Osvojila je srebrno Cankarjevo priznanje. Na državnem nivoju je zasedla odlično 8. mesto in osvojila **ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE**.

Vanja Benko, mentorica za CP

ZLATI BRALCI – učenci in učenke 9. razreda, ki so brali vseh devet let in osvojili VSE BRALNE ZNAČKE (Cicibanovo, Prežihove in Suhodolčanove)

Lovro Jamer, Nejc Repotočnik, Matic Račel, Urška Živič, Maša Hancman, Zala Kokol, Zala Vučko, Nika Jelen, Gregor Popič, Špela Živič, Neža Verbovšek, Miha Čevnik, Miha Breznik, Klemen Koren in Kaja Logar.

Mentorici: Bojana Verdinek in Vanja Benko

DOBITNIKI PRIZNANJ IZ LOGIKE

Bronasto priznanje so osvojili:

6. razred: Filip Dihpol, Grega Potočnik in Zala Igerc;

7. razred: Leon Pakar;

8. razred: Tina Geč in Aljaž Mesner;

9. razred: Miha Čevnik in Špela Živič.

Zlato priznanje je osvojila Tina Geč iz 8. a.

Mentorica: Cvetka Petrič

DOBITNIKI VEGOVIH PRIZNANJ V ZNANJU MATEMATIKE

Bronasto priznanje so osvojili:

6. razred: Grega Potočnik, Filip Dihpol, Rok Ažnoh, Žan Lah in Pia Buhvald;

7. razred: Leon Pakar;

8. razred: Maruša Dolinšek, Žan Adam, Tina Geč;

9. razred: Gregor Popič, Zala Vučko, Miha Čevnik in Mihael Klemenčič.

Srebrno priznanje so osvojili: Žan Adam, 8. c; in Tina Geč, 8. a; Zala Vučko, 9. a.

Mentorica: Cvetka Petrič

PRIZNANJA PRI POUKU TJA

Srebrno priznanje: Aljaž Mesner, 8. b; Zala Kokol, 9. a; Gregor Popič, 9. b.

EPI – ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA**ZLATA PRIZNANJA**

6. a-razred: David Savelli Valente, Grega Potočnik, Belma Ahmetović, Petja Tavzel, Filip Dihpol in Rok Ažnoh.

6. b-razred: Zala Igerc, Sara Pratnekar, Vid Nerad Rožej, Žan Lah in Sara Račnik.

SREBRNA PRIZNANJA

6. a-razred: Ajša Ji je Xian, Eva Štehar, Mojca Hancman, Urška Hancman, Blaž Jelen, David Kolenda, Jana Komprej, Staš Satler, Žiga Obretan, Karin Kerstin in Aljoša Laznik.

6. b-razred: Pia Buhvald, Blaž Peruš, Saška Ridl, Sara Barbič, Maruša Guzej, Špela Erjavec in Lukas Podgoršek.

SREBRNA PRIZNANJA

7. b-razred: Lar Kunc, Vid Ramšak, Leon Pakar, Maša Čegovnik, Hana Mikič in Gašper Kušej.

8. razred**ZLATA PRIZNANJA**

Tisa Praprotnik, 8. a; Elizabeta Dobrodel, 8. b; Tina Geč, 8. a; Žan Adam, 8. c; Aljaž Mesner, 8. b.

SREBRNA PRIZNANJA

Helena Potočnik, 8. b; Sašo Jamer, 8. c; Gal Leitgeb, 8. a; Blažka Jelen, 8. b; Saša Ranc, 8. c; Primož Volker, 8. c; Miha Pepevnik, 8. a; Maruša Česnik, 8. c; Janja Britovšek, 8. a; Tina Tušek, 8. a; Marko Petek, 8. b; Ana Štern, 8. a; Zala Košak, 8. a.

9. razred**SREBRNA PRIZNANJA**

Zala Vučko, 9. a; Mihael Klemenčič, 9. a; Lundrim Racaj, 9. b; Gregor Popič, 9. b; Nika Jelen, 9. a.

Učiteljica in mentorica: Slavica Klančnik, prof.

TEKMOVANJE V ZNANJU NEMŠČINE ZA DEVETOŠOLCE

Bronasto priznanje: Gregor Popič in Lovro Jamer.

Srebrno priznanje: Lovro Jamer.

PRIZNANJA PRI NEMŠKI BRALNI ZNAČKI**8. razred:**

ZLATA: Žan Adam, Elizabeta Dobrodel, Arnela Ahmetović, Sašo Jamer in Jure Račnik.

SREBRNA: Dean Šumnik, Jani Trbovšek in Primož Volker.

7. razred:

SREBRNA: Klara Kovačič, Alen Skledar, Anže Bračko, Luka Breznik, Maša Čegovnik in Hana Mikič.

Učiteljica in mentorica: Franja Ofič

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ZGODOVINE

Tema: ZAČETKI IN RAZVOJ RADIA, TELEVIZIJE IN FILMA NA SLOVENSKEM

BRONASTO PRIZNANJE	SREBRNO PRIZNANJE
8. razred: Sašo Jamer	
9. razred: Nika Jelen, Zala Kokol, Kaja Logar, Mihael Klemenčič, Zala Vučko, Špela Živič in Lundrim Racaj	Zala Kokol

Mentorica: Marjeta Petrovič

REZULTATI TEKMOVANJA ZA STEFANOVO PRIZNANJE V ZNANJU FIZIKE

Bronasto priznanje (8. razred): Žan Rihter, Tina Geč in Sašo Jamer.

Bronasto priznanje (9. razred): Jure Maklin, Miha Breznik in Gregor Popič.

Srebrno priznanje: Žan Rihter, Sašo Jamer (oba 8. c-razreda).

Mentorica: Darja Vrhovnik

REZULTATI TEKMOVANJA ZA PREGLOVO PRIZNANJE PRI KEMIJI

Bronasto priznanje: Zala Vučko (9. a), Tina Geč in Tisa Praprotnik (8. a), Elizabeta Dobrodel in Helena Potočnik (8. b), Tine Pogorelc in Žan Adam (8. c).

Srebrno priznanje: Žan Adam, 8. c.

Učiteljica in mentorica: Vera Vušnik

REZULTATI TEKMOVANJA ZA PROTEUSOVO PRIZNANJE

IME IN PRIIMEK	RAZRED	
Primož Volker	8. c	BRONASTO PRIZNANJE
Sašo Jamer	8. c	
Zala Kokol	9. a	
Žan Adam	8. c	
Nika Jelen	9. a	
Mihael Klemenčič	9. a	
Marko Petek	8. b	

Mentorica: Karolina Kumprej Pečečnik

REZULTATI TEKMOVANJA V ZNANJU O SLADKORNI BOLEZNI

IME IN PRIIMEK	RAZRED	
Žan Rihter	8. c	BRONASTO PRIZNANJE
Zala Kokol	9. a	
Nika Jelen	9. a	
Mihael Klemenčič	9. a	
Zala Vučko	9. a	
Žiga Obretan	6. a	
Špela Živič	9. b	
Tomaž Šinigoj	8. c	
Žan Adam	8. c	

Mentorica: Karolina Kumprej Pečečnik

LITERARNO-LIKOVNI RAZPIS

LITERARNO-LIKOVNI RAZPIS prežihove ustanove in Občine Ravne na Koroškem je bil letos naslovljen *Prežihove Solzice v stripu*. Na natečaju je sodelovalo pet šol s Prežihovim imenom v Sloveniji in Italiji. Letos je prispelo 47 stripov (56 učencev in 7 mentorjev). Uspešni so bili tudi učenci naše šole, in sicer je v kategoriji učencev 6. in 7. razredov prejel **drugo nagrado Vid Ramšak iz 7. b** (mentorica Bojana Verdinek, prof. slov.), v kategoriji učencev 8. in 9. razredov pa je **Jure Račnik iz 8. a prejel prvo nagrado** (mentorica Vanja Benko, prof. slov.). Komisija je večino stripov ocenila za zelo dobre, zato smo v sodelovanju s KOK dr. Franca Sušnika Ravne na Koroškem pripravili razstavo. Zanj je komisija izbrala 29 stripov. Razstava je bila na ogled v Stripoteki Koroške osrednje knjižnice dr. Franca Sušnika na Ravnah od 19. maja do 14. junija.

Bojana Verdinek, vodja nagradnega natečaja

PRIZNANJA IN NAGRADE NA LITERARNEM PODROČJU

Neža Verbovšek: **PRIZNANJE DRUŠTVA INVALIDOV** Mežiške doline za svoj prispevek z naslovom *Moja prijateljica in sošolka je invalid*.

Jure Račnik: **1. nagrado Prežihove ustanove in Občine Ravne na Koroškem** za svoj izdelek *Prežihove Solzice v stripu*.

Jure Račnik: **1. nagrada na stripovskem natečaju KOKR** pod naslovom *Zastripljeni*.

Zala Vučko: **1. nagrada na Festivalu solzic** za svoje razmišljanje *Prežihove Solzice danes*.

Mentorica: Vanja Benko

REGIJSKO TEKMOVANJE – LEGO BUM

Sodelovali so: Marko Petek Sašo Ilić in Žiga Bačnar (vsi iz 8. b).

Mentorica: Nives Kasper Mrdavšič

MEDOBČINSKO TEKMOVANJE »KAJ VEŠ O PROMETU?«

Rezultati posamično:

- 2. mesto: Vid Ramšak, 7. b;
- 3. mesto: Lar Kunc, 7. b;
- 6. mesto: Luka Primik, 7. b in
- 8. mesto: Leon Pakar iz 7. b.

Rezultati ekipno:

- 1. mesto: OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA**
- 2. mesto: OŠ ČRNA
- 3. mesto: OŠ PREVALJE

Mentorica: Nives Kasper Mrdavšič

VESELA ŠOLA

Bronasto priznanje: Zala Kokol, 9. a; Tina Geč, 8. a; Tisa Praprotnik, 8. a; Aljaž Mesner, 8. b; Sašo Jamer, 8. c; Žan Adam, 8. c; Primož Volker, 8. c.

Mentorica: Franja Ofič

Zbrala in uredila: Vanja Benko, mentorica literarno-novinarskega krožka

5 GLASBA, ŠPORT, KULTURA, PROSTI ČAS (PLES, EKOLOGIJA, POTOVANJE)

5.1 ODBOJKA

Odbojka je šport, ki me spremlja že od tretjega razreda osnovne šole in mi je nekako zlezla pod kožo, tako da si ne znam zamisliti, da bi z njo prenehala. Je skupinski šport, ki terja dobro igro slehernega igralca. Ekipa je podobna timu, ki dela za skupen cilj in če igralci to spoznajo in tako delajo, je ekipa lahko zelo uspešna.

Sama sem članica ODBOJKARSKEGA KLUBA NA PREVALJAH. Z nekaterimi soigralkami skupaj treniram že skoraj od začetka in se kar dobro poznamo. O svoji ekipi lahko rečem, da je delovna in usmerjena k cilju, zato smo se že dvakrat v naši skupni karieri borile v državnem finalu; lansko leto smo v skupini mala odbojka dosegle naziv državnih podprvakinj.

Letos smo postale starejše deklice in so se nam pridružile še soigralke devetih razredov. Naša trenerka je Marjana Sonjak, ki nas uči in usmerja z lastnimi izkušnjami in znanjem, ki si jih je pridobila skozi leta igranja odbojke in tudi kot dolgoletna trenerka. Ekipo sestavljamo naslednje članice: Katja Šapek, Astrid Žunko, Gaja Mlakar, Maša Klarič, Iza Tinta, Ana Kladnik, Žana Račnik, Zala Košak, Alja Herga, Neža Pratneker, Neža Kasnik, Tjaša Petrič in Elizabeta Dobrodel.

Zadnja novica ekipe starejših deklic 1 OK Prevalje

V nedeljo, 20. 10. 2013, se je v Mežici odvijala tekma med odbojgarskimi ekipami starejših deklic. Najprej sta se pomerili ekipi OK Prevalje in KLS Ljubno in rezultat je bil: 2 : 0 (25 : 12; 25 : 21), prav tako pa sta vzporedno na drugem igrišču tekmovali ekipi Mežice in Prebolda in kljub tesnemu boju treh setov se je tehtnica prevesila na stran Mežice, ki je povedla z 2 : 1. Po kratkem predahu so zopet sledile

tekme vzporedno na dveh igriščih. Mežica in KLS Ljubno sta odigrali dva seta in tokrat je zmagala ekipa KLS Ljubnega z 2 : 0. OK Prevalje je na vzporednem igrišču istočasno močno premagal nasprotno ekipo, OK Prebolda, in sicer z 2 : 0 (25 : 9; 25 : 9). Na tej tekmi so zmago slavila dekleta OK Prevalje. Čim več uspeha v kvalifikacijah želimo vsem igralkam.

Elizabeta Dobrodel, 8. b

V soboto, 5. 4. 2014, je na Prevaljah potekala odbojbarska tekma. Ponovno smo igrale starejše deklice Odbojbarskega kluba Prevalje, Slovenj Gradca in Mislinje. OK iz Braslovč je zaradi bolnih igralk tekmo odpovedal. Dekleta OK Prevalje smo se pomerile z vsemi in premagale obojne nasprotnice.

Elizabeta Dobrodel, 8. b

5.3 ROKOMET – OPIS ŠPORTA IN NAŠI TRENINGI

Na naši šoli potekajo treningi rokometu in ker ga tudi sam treniram, vam ga bom opisal.

To je moštvena, zelo dinamična igra, v kateri igra sedem igralcev vsak na svoji poziciji (levo krilo, levi beg, center, desni beg, desno krilo, pivot in vratar). Igrišče je dolgo 40 m in široko 20 m (v tem prostoru so označeni posamezni deli 4 m, 6 m, 7 m, 9 m). Štirje metri se uporabljajo kot meja, do katere lahko stopi vratar med sedemmetrovko (prostim strelom). Šest metrov je prestopna črta, ki označuje vratarjev prostor. Sedem metrov se uporablja kot meja, s katere igralci mečejo sedemmetrovko (prosti strel), devet metrov pa se uporablja za izvajanje prekrška.

Pri rokometu moramo poznati tudi napake, zaradi katerih lahko izgubiš žogo: dvojna, koraki, nošena žoga, nepravilno vodenje, prestop in noga.

Tekma traja 60 minut, en polčas pa 30 minut. Med samo tekmo lahko trener uporabi štiri »timeoute« (posamezni je dolg le minuto), in sicer v vsakem polčasu dva.

Z naše šole smo v ekipi naslednji učenci: Jaka Sirk, Matija Pandev, Anže Bračko, Alen Skledar, Miha Hafner, Vid Nerad Rožej, Žiga Obretan, Staš Satler, Žiga Pandev, Jaroš Kališnik in Luka Skledar. Naši trenerji so David Satler, Jan Magdič in Tomaž Skledar. Treninge imamo ob torkih, sredah, četrtnih in petkih popoldne, ob sobotah in nedeljah pa je čas tekem. Prejšnjo sezono smo bili od devetih ekip 5. v Sloveniji.

Napisal: Matija Pandev, 7. a

5.4 ŠOLSKI NOGOMETNI TURNIR DEKLET

V decembru smo imela dekleta prvi turnir v šolskem nogometu. Bile smo zelo navdušene in v velikem pričakovanju, saj smo želele doseči rezultat lanskega leta. Noge so nas že pošteno srbele, saj smo pričakovale prvo tekmo. V ekipi je bilo čutiti željo po zmagi in odločnosti, zato rezultat ni bil vprašljiv. Naše prve nasprotnice so bile nogometašice OŠ KOROŠKI JEKLARJI. Tekma je bila napeta in živčna, saj nam ni šlo vse po načrtu, kljub temu da smo povedle že v prvem polčasu. Žoga nas ni ubogala, čutiti je bilo veliko jeze, ampak

smo zdržale do konca in zmagale. Po tekmi smo imele kar precej časa, da smo se zbrale in umirile ter pripravile na naslednji spopad. Čakala nas je ekipa OŠ DRAVOGRAD. Še en napet spopad, ki nam je prinesel ponovno zmago. Ta zmaga nam je utrla pot v finale. Zadnjo tekmo smo igrale z dekleti OŠ ČRNA NA KOROŠKEM. Zaradi poškodbe igralke nasprotne ekipe smo se odločile za »fair play«. Igrale smo s tremi igralkami in vratarko, tako da so bile moči izenačene. Tudi Črna ni vzdržala našega pritiska in je prejela dva zadetka.

Premagale smo vse tekmice in tako izpolnile vse cilje, želje in pričakovanja. Ponosno smo dvignile pokal visoko v zrak.

Maruša Česnik, 8. c

5.5 PLANICA 2014

V četrtek, 20. 3. 2014, smo se osmo- in devetošolci (nekaj tudi sedmarjev) z učitelji športne vzgoje udeležili ogleda poletov smučarskih skokov v Planici.

Vreme nam je bilo naklonjeno, saj je bilo sončno in prijetno toplo. Ob 6. uri smo se zbrali pred letnim bazenom, ob 8.30 pa smo že prispeli na cilj. Prosto smo se porazdelili ob izteku. Tudi med stojnicami smo se sprehodili in si nekateri kupili navijaške pripomočke. Ogledali smo si dva treninga in kvalifikacije.

Ko smo mislili, da je konec presenečenj, nas je presenetila slovenska reprezentanca orlov. Vsakdo, ki je želel dobiti podpise naših športnikov, je lahko šel v šotor in to je bila pika na i. Domov smo se vrnili polni energije in prijetnih vtisov.

*V Planici nam je bilo pri srcu toplo,
saj so naši orli skakali lepo.*

Elizabeta Dobrodel, 8. b

5.6 UTRINEK IZ GLASBENE ŠOLE

JAVNI NASTOPI UČENCEV GLASBENE ŠOLE RAVNE NA KOROŠKEM

V mesecu decembru smo učenci glasbene šole tako kot vsako leto imeli nastope, na katerih smo se predstavljali staršem, znancem, prijateljem, sorodnikom, krajanom.

V soboto, 7. decembra 2013, smo imeli ob 19. uri v Kulturnem centru na Ravnah Miklavžev koncert, na katerem je nastopilo precej učencev in učenk naše šole: Ana Zoja Dobnik, Bine Brec, Lidija Juteršek, Gaja Mlakar, Aljaž Dobnik in Neža Verbovšek.

V torek, 10. decembra 2013, pa je imelo ob 18.30 javni nastop v glasbenem domu devetindvajset učencev. Med njimi tudi učenci naše šole: Žan Belaj, Pia Buhvald, Filip Dihpol, Klara Kovačič, Neža Verbovšek, Klemen Mager in Ana Štern.

Nekaj nastopov si lahko ogledate in jim prisluhnete na VIDEO GALERIJI Glasbene šole Ravne.

Neža Verbovšek

5.7 OB UČENJU SE TUDI ZABAVAMO – PLES

V četrtek, 13. marca 2014, smo devetošolci priredili 3. šolski ples z namenom, da bi zbrali še nekaj denarja za valeto in končni izlet. Tokratnega

ČRNO-BELEGA PLESA, kar pomeni, da naj bi bili oblečeni v črna in bela oblačila, se ni udeležilo pretirano število navdušencev, a imeli smo se lepo. Kot po navadi smo prodajali različne brezalkoholne pijače, lizike in tudi kose pice.

Zabavali smo se od 16. do 20. ure. Ob koncu smo kot vedno stopili skupaj in v trenutku vse pospravili. Mislim(o), da nam je ples odlično uspel.

Zala Kokol, 9. a

Foto: Luka Bosman, 9. a

5.8 IGRA MOJ ATA, SOCIALISTIČNI KULAK

Zgodbo poznam že od malega, saj je to najljubši slovenski film mojega očeta in sva ga že nešteto krat gledala skupaj. S starši sem si v četrtek, 13. 3. 2014, v Kulturnem centru na Ravnah ogledala gledališko predstavo – komedijo z istim naslovom v izvedbi Šentjakobskega gledališča iz Ljubljane in v režiji Gojmirja Lešnjaka Gojca.

Zgodba govori o težkih socialnih razmerah malih ljudi po II. svetovni vojni pri nas. To je bil čas, ki navadnim in revnim ljudem ni prizanašal. Po eni strani jih je tepla vojna in grozote, ki jo vojna prinaša, po drugi strani stroga cerkev in bogati kmetje. Tudi politika jim je grenila življenje in nazadnje čisto osebne, človeške težave. Všeč mi je humor, ki daje zgodbi začimbo. Predstava mi je bila všeč. Zanimivo je bilo videti in slišati zgodbo le nekaj metrov pred sabo. A ne glede na neko posebno vzdušje, ki ga kot gledalec začutiš v dvorani, mi je film še vedno bolj pri srcu. Zasedba v filmu je neponovljiva in enkratna, v gledališki predstavi so bili liki tudi zelo dobri in originalni (morda ravno Tinček ni bil najbolj posrečeno izbran, ker je bil že nekoliko prevelik fant).

Posnetki so vzeti s spleta (<http://www.sentjakobsko-gledališče.si>).

Ob gledanju filma se mi zdi, da gledam resnično zgodbo, ujeto na kamero. Dogajanje se odvija v realnem svetu, čisto neomejeno, brez kulis in štirih sten gledališča. Prav zanimivo mi je bilo po ogledu zbrati vtise in novo predstavo primerjati s filmom. Po moji oceni je film zmagovalec »tekme«.

Anettka Kuserbanj, 9. a

5.9 NERAZUMNO POČETJE ČLOVEKA

Pred časom se je zaključila tritedenska akcija *Rešujmo žabe*, ki se je vsako leto z družino z veseljem udeležimo. Z vedri v rokah in polni dobre volje pomagamo žabam pri selitvi s kopnega v jezero. Mnoge pri tem končajo povožene na cestah, poginejo na vročem soncu ali pa omagajo v »bazenčku« peska pri Ivarčkem jezeru.

Prejšnji teden sem vesela ugotovila, da se je jezero prelevilo v žabjo porodnišnico. Obrobje vode je bilo polno življenja – žabjega mresta. Včeraj sem spet šla pogledat, kako kaj rastejo malčki, ko sem z grozo obstala. Neki ljudje so s čolnom potiskali alge na rob jezera, ostali na obrežju pa so z grabljami vlekli kupe alg iz vode na suho. Poleg alg so izvlekli skoraj ves mrest.

Pa je ves trud dobrih ljubiteljev narave šel v nič!

Seveda, bliža se praznik 1. maj, dan, ko na Ivarčkem jezeru poteka veliko slavlje, na njem pa ne manjka »ozaveščenih« ljudi, ki prazne pločevinke, plastenke in ostale odpadke mečejo v vodo, ker je do koša za smeti predaleč.

Ljudje počasi, korak za korakom, uničujemo planet. A pozabljamo, da si Zemljo delimo z milijoni drugih vrst življenja, ki ne delajo nič narobe, a na koncu ostanejo brez doma. Človek se seveda znajde. Vem, da se nepredstavljive vsote denarja potrošijo za raziskovanje vesolja, iskanje druge, čiste Zemlje.

Anettka Kuserbanj, 9. a
Fotografirala: Mateja Osojnik

5.10 MOJ PRIJATELJ IN VZORNIK ORHAN S KOSOVA

Po *Skypu* sem svojemu prijatelju Orhanu s Kosova postavil nekaj vprašanj o njegovem življenju, šoli, prostem času ... Doma je v Prizrenu in ima 18 let. Obiskuje 3. letnik srednje šole in zelo rad poje.

Kako se počutiš na svoji šoli in v razredu?

Rad hodim v šolo, se razumem s svojimi prijatelji in spoštujem svoje učitelje.

Ali ti je všeč način pouka?

Ja, to pa zato, ker imamo red. Učenci moramo biti pri pouku tiho, moramo poslušati in spoštovati sošolce in profesorje. Če je kdo preveč siten in ne dela, mora oditi iz razreda in je kaznovan z opominom.

Kaj počneš, ko imaš prosti čas?

Včasih izrabim čas za učenje, drugič grem na sprehod, gremo kdaj na vikend k prijateljem, največkrat pa pojem. To je moj hobi.

Kaj pa poješ?

Rap. S prijatelji jih skupaj napišemo, potem pa izvajamo in nastopamo.

Kaj pa šport? Te privlači kot glasba?

Igram namizni tenis in nogomet. Ne treniram, ampak igram le za dušo.

Ali imaš željo, da bi kdaj prišel na obisk k meni v Slovenijo in spoznal še to državo?

Upam, da bo priložnost, da pridem pogledat, kje živiš, spoznam tvoje prijatelje in seveda tvoj novi dom.

Predstavil sem vam svojega prijatelja in upam, da me bo nekoč res prišel obiskat in da bo videl, kje zdaj živim.

Çlirim Bajrami, 8. c

5.11 MEDKULTURNO POVEZOVANJE

Çlirim Bajrami je učenec 8. razreda, ki je začel jeseni 2012 obiskovati 7. c-razred na naši šoli. Ko je prvi dan prišel k pouku, ni znal nobene slovenske besede. Sprva je sedel s sošolcem Veprimom, ki mu je pri vseh predmetih prevajal (kolikor je zmogel), kaj učitelji razlagajo in kaj mora narediti doma.

Uspešno je zaključil šolsko leto. Čeprav v spričevalu ni imel samih odličnih ocen kot na Kosovu, kjer je blestel, je bil zadovoljen s svojim uspehom in napredkom. Prav tako so bili z njegovimi rezultati zadovoljni njegovi najbližji in vsi učitelji.

Ker v letošnjem šolskem letu obiskuje izbirni predmet *Šolsko novinarstvo*, si je za svoje delo na koncu izbral prevajanje in za vse nas je v slovenščino prevedel domovinsko pesem znanega albanskega književnika, kandidata za Nobelovo nagrado, ki danes živi v Franciji (v Parizu).

ISMAIL KADARÉ:

I DASHUR ATDHE

*Me vite jam larguar,
i dashur Atdhe,
por nuk të kam harruar,
se shumë i ëmbël je.*

*Kjo zemra më këndon
për ty, o Shqipëri,
por prapë më lëngon,
se je në varfëri.*

*Të fala të dërgoj,
këndeje ku jam Atdhe,
gjithnjë po të kujtoj,
se birin tënd më ke.*

MOJA LJUBA DOMOVINA

*Pred leti sem te zapustil,
draga moja domovina,
nikoli pozabil te ne bom
in v srcu te vedno nosil bom.*

*O tebi srce mi poje,
zate bije, domovina,
a mene srce boli,
ker te nisem videl že dolge dolge dni.*

*Pozdravljam te,
od tukaj, kjer sem zdaj doma,
pogosto nate mislim,
ker sem sin tvojega sveta.*

Prevedel: Çlirim Bajrami, 8. c

Poigrajte se še vi in si iz angleščine prevedite besedilo o avtorju, ki je vzeto z internetne strani (<http://www.lyrikline.org/en/poems/afirm-dimri-2380#.U3JVTsg9ecg>).

Ismail Kadaré (28. 1. 1936, Gjirokastra, Albania lives in: Paris, France) is an Albanian writer, frequently mentioned as a candidate for the Nobel Prize in Literature, a leading figure of Albanian cultural life from the 1960s. During the terror of the Hoxha regime, Kadaré disclosed the true character of totalitarian rule and doctrines of socialist realism with subtle allegories, although as a committed Marxist he officially

supported the liberation of Albania from its backward past. Not only the "magic realism" of his prose, but also his poems feature pictures of immense power and beauty.

Ismail Kadaré was born in the museum-city of Gjirokastra, in southern Albania. His father worked in the civil service. Kadare grew up during the years of World War II, witnessing the occupation of his home country by fascist Italy, Nazi Germany, and the Soviet Union. He attended primary and secondary schools in Gjirokastra, and went on to study languages and literature at the Faculty of History and Philology of the University of Tirana. In 1956 Kadaré received a teacher's diploma. He also studied at the Gorky Institute of World Literature in Moscow.

Kadaré served as a delegate to the People's Assembly in 1970 and he was given freedom to travel and to publish abroad. A few months before the collapse of the communist regime in 1990, Kadaré emigrated to Paris where he has lived with his family ever since. In 2005 Kadaré was awarded the Man Booker International Prize.

Vir: <http://www.lyrikline.org/en/poems/afirm-dimri-2380#.U3JVTsg9ecg>

Neža Verbovšek je iz angleščine na kratko povzela književnikovo življenje in delo.

Ismail Kadaré se je rodil 28. januarja 1936 v Gjirokastru, albanskem kraljestvu, v ateistični družini. Je najbolje prodajani albanski pisatelj in pesnik. Znan je po svojih romanih, čeprav je bil prvič opažen s svojimi pesniškimi zbirkami. Od leta 1960 je bil vodilna osebnost literature v svoji državi. Sprva se je osredotočal na pisanje kratkih zgodb.

Leta 1992 je prejel nagrado Prix mondial Cino Del Duca, leta 1996 je postal član na Akademiji za moralne in politične vede v Franciji, leta 2005 je zmagal na uvodnem Man Booker International Prize, leta 2009 pa nagrado princa Asturije za umetnost.

Kadaré je bil večkrat omenjen kot možen prejemnik Nobelove nagrade za literaturo. Njegova dela so bila objavljena v približno tridesetih jezikih.

Neža Verbovšek, 8. b

5.12 CHARROUX – FRANCIJA

Včasih razmišljam, kako bi bilo, če bi potovala po svetu. No, tokrat se mi je želja uresničila. Pred nekaj meseci smo na naše družinsko podjetje (Dobrodel, d. o. o.) prejeli sporočilo o velikem zanimanju za naše nove proizvode ATV-WORK. Moji starši so se na sporočilo odzvali kot na vsako. V veliko veselje nam je bilo, ko smo izvedeli, da se za naše proizvode zanima g. Barrou Diallo, ki je glavni vodja raziskovalnega oddelka na evropskem inovativnem oddelku na Nizozemskem. Je doktor računalništva, magister fizike, matematike in prava. Po razgovoru in nekajkratnih kontaktih so se moji starši z dr. Diallojem dogovorili za predstavitev naših proizvodov v Franciji. Ker naša družina živi in dela vse skupaj, smo se na pot odpravili vsi in tega se je razveselil tudi naš novi poslovni partner.

Tako smo se 12. 11. 2013 odpravili na pot. Odločili smo se za potovanje z avtodomom, saj smo tako imeli več možnosti ogleda pokrajine in vseh znamenitosti, ki so bile ob naši poti. Neizmerno sem se veselila, saj se mi je ponudila možnost, da spoznam tuje kraje in seveda živim življenje med domačini, pristnimi Francozi.

Pot je potekala preko Avstrije in Italije. V Padski nižini smo potovali pod nadmorsko višino in potem smo se povzpeli na 1.381 m višine do predora Mont Blanc. Po dolžini predora, 11, 6 km, smo prispeli v Francijo, kjer je snežilo. Počasi smo se pričeli spuščati proti Lyonu in cilj je bil vedno bližje. Prispeli smo ob 10.00, 14. 11. 2013, in ravno ob tej uri nas je čakal tudi dr. Barrou Diallo. Če ga na kratko opišem, je velik, suh, prijazen, temnopoltn in zelo duhovit (vsaj meni). Najprej smo se predstavili. Prvi stik je bil zelo pozitiven in obetajoč, pravzaprav sem imela občutek, da se poznamo že vrsto let. Razkazal nam je svojo prodajalno marmelade in proizvodnjo. V čarobnem butiku sem spoznala toliko vrst marmelade, da si niti v sanjah nisem predstavljala, da jih toliko sploh obstaja. Njegove izdelke je možno kupiti le v Charrouxu in okusite jih lahko le v zelo prestižnih restavracijah po Franciji. Spominjam se opojnega vonja, ki je poseben kot francoski parfumi. Povedal nam je tudi, da je ta vas zelo stara in da zidovi cerkve spreminjajo barvo (iz sive v belo) glede na toploto. Ko smo končali z ogledom, nas je peljal v svojo hišo, ki nam jo je zaupal z besedami: »Moj hiša je vaša hiša.« Bila je pristna, francoska, kot jih vidimo po televiziji v kakšnih oddajah. Vstopili smo in tam nas je čakala ženska, partnerica dr. Barrouja, z imenom Yocline. Bila je zelo prijazna in nam je postregla s francoskimi dobrotami, kavo in čajem. Pogovarjali smo se v angleškem jeziku, z mojim bratom Davidom pa sta govorila nemško. Brezhibno sta obvladala jezike. Oče in dr. Barrou sta odšla raztovoriti in sestaviti naše proizvode, mi pa smo ostali v hiši z Yocline in David je poskrbel za zabavo, saj je zaigral na harmoniko in naša gostiteljica je bila zelo navdušena. Zvečer sta nas povabila na večerjo v hotel De la Poste v sosednje mesto Chantelle. Pričeli smo ob 20.00, končali pa ob polnoči; za Francoze je pri obroku značilno veliko jedi (predjed, glavna jed, siri, desert), veliko pogovarjanja in značilno je tudi, da jedo zelo počasi. Drugo jutro smo se po pristnem francoskem zajtrku odpravili na kmetijo v daljni soseščini, kjer je stekla predstavitev naših ATV-WORK prikolic. Kot dogovorjeno smo se v družini vsi organizirali in vsak je vedel, kaj mora narediti. Jaz sem fotografirala. Predstavitve se je udeležilo kar precej ljudi, prodajalci, kmetje ... Sprva so bili zelo previdni, a ko so po testiranju spoznali zmogljivosti naših izdelkov, so postali zelo prijazni in gostoljubni. Ob

predstavitvi smo promovirali tudi pristne slovenske izdelke, vino, mesne izdelke. Obiskovalci so bili navdušeni nad našo kulinariko, čeprav smo sprva bili skeptični, saj sami svoje vino zelo cenijo in ne priznavajo drugih vin za dobra, a v našem primeru to ni držalo in z njihovim odzivom smo bili zelo zadovoljni. Po koncu predstavitve smo se odpravili v restavracijo, kjer nas je pričakala Yocline. Tam smo zopet večerjali po njihovo, dolgo, vendar v širši družbi, saj so se večerje udeležili tudi nekateri obiskovalci predstavitve. Vzdušje je bilo krasno in ljudje zelo prijazni. Naslednje jutro, na dan odhoda, smo si po urniku, ki smo ga prejeli po elektronski pošti, preden smo odšli v Charroux, ogledali kraj Charroux. Na ogledu smo imeli elektronske vodiče, ki so nam razložili zgodovino za vsako stavbo, vpisati si moral zgolj številko stavbe. Zanimivo. Sprehod po Charrouxju je bil zelo zabaven in zanimiv. Po ogledu smo obiskali še grad, ki je last prijateljev naših gostiteljev. Bil je prekrasen, v vsaki sobani so bile lutke, ki so bile natančen posnetek nekdanjih živčih ljudi na tem gradu. Imel je prekrasen vrt in veliko restavracijo. Okoli samega gradu je bila voda, v kateri so plaval labodi, race in ribe. Vse je bilo na svojem mestu. Tudi lastniki so bili zelo gostoljubni ljudje.

ln prišel je čas, ko se vrnemo domov. Spakirali smo svoje stvari in se odšli posloviti od naših francoskih prijateljev. Pričakali so nas s prigrizki in malo smo poklepetali. Odpravili smo se in do avtodoma sta nas pospremila Yocline in dr. Barrou. Podarila sta nam zvrhano košarico francoskih dobrot in vina. Slovo je bilo težko, kar je težko verjeti, a v nekaj dneh smo se navezali drug na drugega do te mere, da smo se poslovili v solzah. Zadnje besede dr. Barrouja Diallo so bile: »Ne pozabite, moja hiša je vaša hiša in kadar koli želite, pridite, le prej mi sporočite. Veste sem zelo prijetno presenečen, saj ne morem verjeti, da tako daleč stran od nas živijo ljudje, ki razmišljajo popolnoma enako kot mi. Prosim, sporočite, ko prispete, obljubite.« Tako smo odšli proti domu. Naše bivanje v Franciji je bilo zelo aktivno, vendar tako entuziastično, da utrujenosti nismo čutili. Bilo je lepo in spoznala sem, da so na svetu zelo dobri ljudje in da ni važno, kdo si po nazivih, važno je, da si človek. Še en nasvet dr. Barrouja Dialloja: »Ne ostredotočajte se na podrobnosti, osredotočajte se na cilj.«

Elizabeta Dobrodel, 8. b

6 OTROŠKI PARLAMENT – RAZMERE V DRUŽBI

Tema 24. nacionalnega otroškega parlamenta v šolskem letu 2013/14 je bila **RAZMERE V DRUŽBI**.

Preberite, kako so o razmerah v družbi razmišljali in razmišljajo, kaj so zapisali učenci in učenke 8. c-razreda na naši šoli.

Zbrala in uredila: Vanja Benko, razredničarka 8. c

Opažam, da je največja težava današnje družbe, da so ljudje preobremenjeni, da vsi nekam hitijo, da imajo težave zaradi pomanjkanja denarja, brezposelnosti, da nimajo vsi enakih pogojev in se zaradi tega tudi nimajo časa pogovarjati in družiti drug z drugim. Če pa se že pogovarjajo, so to največkrat pogovori prek mobilnih telefonov, socialnih omrežij in drugih elektronskih medijev in tako potujejo vse informacije sem ter tja, tako da smo o vsem hitro obveščeni. Brskam po internetu, poslušam radio, gledam televizijo in povsod naletim na same probleme. Besede, ki jih slišim ali preberem, niso spodbudne. To so brezposelnost, revščina, nizki osebni dohodki, ni stanovanj za mlade družine, odpuščanje zaposlenih, propad podjetij ... Resnično živimo v obdobju, ko imamo vsi probleme. Pa ne samo doma, ampak jih imajo tudi v tujini. Nekje so težave večje, nekje manjše. Tudi razlike med posamezniki so čedalje večje. Naši politiki v parlamentu se trudijo z različnimi ukrepi probleme rešiti, a so vse predvidene rešitve zastavljene na daljši rok. Ko bi mladi vsaj približno vedeli, da se bo kaj od tega uresničilo, bi bilo v redu, tako pa je upanje za našo boljšo prihodnost zavito v meglo in plava v oblakih. Sam ne vidim kakšnih rešitev, imam pa le eno veliko željo in upam, da bomo nastale probleme čim prej rešili, da bomo lahko brezskrbno hodili v šolo, študirali, kasneje dobili službo in bomo imeli pogoje za normalno življenje v domovini, da nam ne bo treba s trebuhom za kruhom v tujino, kjer tudi ni vse z rožicami postlano, kot zgleda na prvi pogled.

Mislim, da se veliko otrok želi ukvarjati s športom, a živijo v slabših socialnih razmerah. Vemo, da je dandanes potrebno vse plačati in da šport veliko stane. Družba bi morala vidne rezultate mladih finančno podpirati, ne pa da denar zapravljajo za nepomembne zadeve in milijoni evrov gredo za sanacijo bank, za vojaške vozila, premnoge družine pa živijo na robu socialnega prepada. Verjamem, da bi brezplačno športno udejstvovanje ne le mladim, ampak tudi odraslim, izboljšalo življenje, saj šport pripomore k boljšemu počutju, večji zbranosti, boljšemu zdravju ... Najpomembnejše pa je, da se v športu ljudje družijo, se pogovarjajo in pomagajo drug drugemu.

Žan Rihter

Problemi v družbi,
recesija v državi.
Dve različni okužbi,
a bodi rajš' v naravi.
Polit'ki so nepošteni,
ljudje pa čisto zamorjeni.
Eni drugemu se prilizujejo,
ko načrte skupi kujejo.

Na Facebooku profili so lažni,
na Asku pa anonimneži so važni.
Številke so skrite,
obrazi dvolični.
Kaj ti bodo lepi ljudje,
če možgane so si unič'li.

Lajf le redkokdaj je raj.
Ne smeš pustit', da družba nate vpliva,
še manj okolje,
ker te družba takoj okol' obrne
in prizadeneš človeka,
ki poznaš ga najbolje.

Greš po ul'ci,
vidiš revnega dečka.
Okol' sami mulci,
a zdrav en dečka prazna vrečka.
Vsi se mu smejijo,
a noben mu ne pomaga,
ne zavedajo se,
da lajf ni loto srečka.

Ne delaj tega,
kar nočeš, da drugi delajo teb',
torej ne delaj škode sam seb'.
Dans ne preživiš,
če ne poznaš hinavstva
in vedno več je izsiljevalstva.
Vsi v depresijo padajo,
ker drugi jih napadajo.

Saša Ranc

KAKO BI JAZ SPREMENIL SVET?

Jaz bi svet spremenil tako, da bi vsem ljudem dal pravo orientacijo za nadaljnje življenje. Usmerjal bi jih na pravo pot in jim dajal pogum. Slabšim učencem bi pomagal v šoli. Uvedel bi poseben program za pomoč tem učencem. Za tiste, ki nimajo denarja, bi jim pomagal iz osebne krize tako, da bi jim pomagal najti zaposlitev. Slovenci bi na ta način postali najsrečnejši narod na svetu.

V Sloveniji se srečujemo s krizo. To krizo bi morali odpraviti, in sicer z znižanjem davkov, najti zaposlitve, nagnati vse trenutne poslanke in poslance. Glavno besedo bi imeli pošteni ljudje, ki delajo za dobro ljudstva in ne le zase in svoje družine. Nihče, ki dela, ne bi smel živeti v pomanjkanju. To se danes prepogosto dogaja. Delodajalci skrbijo le zase, za svoje delavce je mnogim vseeno. Ljudi bi ponovno poučil, da morajo imeti sočutje oz. da so na svetu še drugi ljudje.

Matija Česnik

Problemi v današnji družbi: pomanjkanje denarja, slaba služba ali brezposelnost, vzdrževanje čistega okolja, če se ne učiš, ni dobrih ocen ali ne končaš šole, ki si jo izbereš, po končanem šolanju ne dobiš (ustrezne) zaposlitve in spet ni denarja, ni pravega življenja, ki si ga zaslužiš.

Hočem povedati, da če se ne učiš, ne boš nikoli uspešen v službi, v karieri, boš brez denarja, tako pa se ne da živeti. Kar boš hotel imeti, si moraš kupiti. A s čim? To je vprašanje. Seveda z denarjem. Roko na srce, Slovenija! Bolj se učiš, pametnejši si – in če si pameten, boš lahko šel na primer na fakulteto. Če pa nisi pameten ali priden, ne moreš iti. Včasih je bilo tako, da si se šel učiti za tisti poklic, kar si si želel, a danes je drugače. Zdaj moraš izbrati tisto šolo in poklic, da boš kasneje 99,9 % dobil/a službo. Učite se in si izberite takšno službo, da vam bo koristila v življenju!

Kristina Čebul

Da bo naša prihodnost lepša in svetla, moramo nekaj narediti. V šoli se lahko bolj potrudimo, da dobimo lepše ocene in se tudi lepše vedemo. Mnogi ljudje, tudi naši starši so brez službe, zato se družine zelo težko prebijajo iz meseca v mesec. Nimajo dovolj denarja za otroke, ki hodijo v šolo ali celo študirajo. Veliko jih načrtuje odhod v tujino, čez mejo in si bodo tam poskušali ustvariti novo in lepše življenje.

Kako bi jaz ravnala, če bi bila že odrasla? Poskušala bi po svojih najboljših močeh pomagati vsem, ki pomoč potrebujejo. Pomagala bi z osnovnimi stvarmi in prijazno, spodbudno besedo.

Janja Saberčnik

Moti me to, da so mladi brezposelni, ne dobijo službe v Sloveniji, zato jo iščejo v Avstriji ali kateri drugi državi. Vse večja revščina je, mladi so v skrbeh, v depresiji, zaradi tega pride tudi do nesporazumov v družini, šoli, tudi na ulici ... Pride do pretefov, izkoriščanja in tudi nasilja. Družine nimajo denarja za pomoč mladim, da bi lahko obiskali psihiatra. Otrok doma ne dobi pozornosti, počuti se osamljeno. Premalo je ustanov za pomoč mladim, premalo je ljudi, ki bi se ukvarjali z njimi. Ko pride do naravne katastrofe, ne dajo denarja, raje ga zapravijo za nepomembne stvari. Šole so predrage, starši ne morejo plačevati šolnin, šolanja. In najpomembnejše, mlade je zasvojila tehnologija. Elektronika jih ubija. Jaz mislim, da bi se vse izboljšalo, če ne bi zapirali firm, da bi mladi dobili delo. Več ljudi bi se moralo ukvarjati z mladino, več denarja bi morali nameniti za plače in tudi za upokoјence. Zgraditi bi morali več centrov za pomoč mladim, ne da jih imamo le v večjih mestih. Mladi bi se morali bolj ukvarjati s športom, ne pa da sedijo doma za računalniki.

Nika Šapek

Meni se zdi, da so trenutne razmere v družbi zelo slabe, tako za posameznike kot za veččlanske družine ali pare. Veliko ljudi je brezposelnih in revnih. Na žalost med njih spadajo tudi starši nekaterih naših učencev.

Mene in našo družino zaenkrat to ni zelo prizadelo, saj sta oba starša zaposlena, mama kot samostojna podjetnica, oče pa v Metalu, ki na srečo posluje zelo dobro. Za našo družino,

mamo, brata, očeta in pa mene je stanje celo malo boljše kot prejšnje leto, ker je oče napredoval na delovnem mestu in postal direktor valjarskega programa, ki zaposluje skoraj 300 ljudi. Upam, da bo začetek tega leta za vse tako uspešen, kot je bil za našo družino.

Sašo Jamer

Bogataš vile in denar ima,
ubogemu revežu niti koščka kruha ne da.

Revež bi za kruh že imel,
če bi le službo kje ujel.

V Sloveniji dela ni,
za to so krivi vlada in politiki.

Res velike razlike so med nami,
a počasi bo že vse za nami.

Do takrat pa bo tako,
kot je do sedaj bilo.

Primož Volker

Da bi bila naša prihodnost boljša, bi morali ljudem, ki delajo v težkih službah, bolje plačati, ne pa da tistim, ki ne delajo skoraj nič, plačajo več. Spremeniti bi morali tudi odnos v družbi in se med seboj bolj spoštovati, ne pa se kregati in zmerjati. Ljudi, ki so brezposelni, bi morali zaposliti in jim dati priložnost, da se izkažejo v tistem delu, ki bi mu bilo dano, saj bi bil vsak brezposelni tega zelo vesel. Pri nas se veliko mladih hodi šolat/iskati službo v tujino, saj imajo tam boljše plače in pogoje za življenje.

Lara Gorjup

Družba se je skozi čas vedno spreminjala. Razmere, s katerimi se prebivalstvo srečuje dandanes pa vsekakor niso rožnate. Posledice gospodarske krize so se v letu 2008 pričele kazati tudi pri nas. Vse več ljudi je brezposelnih, saj je kriza najbolj udarila gospodarsko panogo, kjer je bilo zaposlenih največ ljudi. Vse do danes, leta 2014, se kriza še ni ustavila, brezposelnost se povečuje, socialno šibkih družin je vse več. Nekateri ljudje nimajo več sredstev niti za hrano, zato so jim na pomoč priskočile humanitarne organizacije. Žal se to odraža tudi pri mladih, saj jih večina, kljub temu da so uspešno zaključili fakulteto, znajde med brezposelnimi. Mladi kljub visoki izobrazbi ostajajo doma pri starših, saj se ne morejo osamosvojiti in si ustvariti družine. Vse več se jih odloča svojo

priložnost poiskati v tujini. Je pa to vsekakor velika izguba za naše gospodarstvo, saj je med njimi veliko vrhunskih strokovnjakov na svojih področjih, ki se potem uveljavijo v tujini. Upam, da se bo gospodarska kriza v prihodnjih letih ustavila, da se bo gospodarska rast pričela dvigovati ter da bomo mi, ko doštudiramo, lahko delali v svoji domovini in tukaj uveljavljali znanje, ki ga pridobivamo in ga še bomo skozi vsa leta šolanja.

Žan Adam

Mislim, da je današnja družba drugačna kot v preteklosti. Zdaj imamo telefone, računalnike

Kaj otroci si zaslužimo?
Kaj sploh potrebujemo?
Da bomo izvedeli,
v šolo pojdemo
in se veliko naučimo.

V šoli nam govorijo, kako je lepo življenje,
a vem, da v prihodnosti bo eno samo trpljenje.

Ta trenutna otroška je toplina
odraslim postala velika bolečina.

Politiki kažejo navidezno dobroto,
a se smeji, ko na cesti zagledajo siroto.
Vsi vemo, da politikom ljudje ne zaupajo,
zato odrasli pogosto nad življenjem obupajo

A potem lahko človek dobi nepričakovano
darilo.

Novo službo in morda otroka,
to je najlepše življenjsko poplačilo.
Dobra služba in dobro življenje nam je cilj,
zato nam ne sme biti pomemben stil.

Nika Krivec

... in se tudi manj družimo, vse si lahko povemo po spletu ali telefonu, kjer si ljudje tudi več upajo povedati kot v živo. Zato je tudi več sporov. Velikokrat me moti negativnost in neprijaznost ljudi. Ljudje, ki imajo vse, ne bi nikoli ničesar dali tistim, ki nekaj potrebujejo. Ljudje, ki pa nimajo, pa bi dali, ker vejo, kako je drugim, a ne morejo, ker nimajo ničesar odvečnega. Mnogi odhajajo v tujino za boljšim življenjem.

Maša Krivograd

Brezposelnost prevladuje,
politika se podkupa,
država propada
in vlada razpada.

Denar se razmetava v žepe tajkunov,
se reveža izkorišča prav tja do tajfunov.

Ko zaprem oči in pomislim na prihodnost,
že glava me boli,
saj prihodnosti za nas več ni.

Bo treba v tujino s trebuhom za kruhom,
da si nekaj ustvarimo
in ne pomagamo več tem lenuhom.

Tine Pogorelc

Jaz bi spremenil, da bi bili tujci v tujih državah enakopravni, tako kot sem jaz v Sloveniji in na Ravnah.

Çlirim Bajrami

Želim si, da bi bilo za mlade več delovnih mest, da bi ljudje za svoje delo dobili ustrezno plačilo in se ne bi selili v druge države, da bi lahko preživeli. Mi se učimo, da bi lahko normalno nadaljevali šolanje, ob tem pa nas že skrbi, kakšna bo naša prihodnost in če bomo sploh dobili zaposlitev in kdaj bomo normalno samostojno zaživel.

Razmere v družbi se vse bolj slabšajo. V šolah se moramo med seboj začeti bolj družiti, ne zafrkavati in izpostavljati tistih, ki se teže učijo ali so kot tujci prišli med nas. Raje jim ponudimo pomoč in se vprašajmo, zakaj jim ne gre ali kaj jih je pripeljalo do tega, da so zapustili svojo državo.

Jani Trbovšek

Tomaž Šinigoj

KAJ BI MLADI LAHKO STORILI ZA BOLJŠI SVET OKOLI SEBE?

Že kot 13-letna deklica sem opazila, da se zelo veliko mladostnikov odloča za napačno pot (kajenje, pitje piva v velikih količinah, uživanje in preprodaja drog ...).

Tudi na naši šoli sem opazila vrstnike, ki so se odločili za to pot oz. za ne svetlo prihodnost. Sama sem jim že poskušala pomagati z raznimi nasveti in triki, da bi me poslušali in odnehali s takšnim vedenjem, vendar se večina ne odziva na moje mnenje. Zato priporočam, da bi ustanovili krožek, v katerega bi bili vključeni otroci prostovoljci in bi nudili pomoč tem mladostnikom. Skušali bi jih prepričati, da bi odnehali s takšnim načinom življenja, da ni dobro biti tako trdoglav. Nudili bi jim poseben program, ki bi jih zagotovo spravil na pravo pot. Tisti posamezniki, ki se načrtanega programa ne bi držali, bi dobili za kazen dodatno nalogo pri vsakem predmetu. Osebe v krožku bi sprejemalo tudi telefonske klice in sms-sporočila. Najprej bi začeli z manjšo skupino, ki bi jo postopoma večali. S pomočjo pogovora bi sigurno pomagali veliki skupini otrok, saj nekateri potrebujejo le sogovornika in toplo besedo.

Bila bi vesela, če bi sprejeli moj predlog in ustanovili tako društvo v krožku. Tudi sama bi se vpisala, saj sem prepričana, da bi lahko pomagali velikemu številu otrok, ki pomoč potrebujejo.

Vem, da smo na naši šoli zelo povezani med seboj in si radi pomagamo, zato tudi verjamem, da bi bila taka oblika sodelovanja in povezovanja koristna za vse.

Maruša Česnik

7 RAZMIŠLJANJA OSMOŠOLCEV O ŽIVLJENJU

OSMOŠOLCI SO RAZMIŠLJALI O ŽIVLJENJU.

Pojem, ki nas spremlja vsak trenutek, vsako minuto, vsako sekundo. O njem govorimo ves čas, hkrati pa se sploh ne zavedamo, kaj res pomeni. Nekateri govorijo, da je življenje obdobje od našega rojstva, ko smo prvič ugledal luč sveta pa do naše smrti, ko nas končno pogoltne tema. Nekateri pravijo, da je to nekaj, kar nam je poklonil bog. Ne glede na to, kaj kdo verjame in v koga veruje, sama menim, da se življenja ne da opisati. To, kar življenje res pomeni, me sploh ne zanima. Zame je važno to, da življenje uživam vsak dan, ker nikoli ne veš, kaj te čaka. Lahko se nekaj zgodi že naslednji trenutek in ti obrne cel svet na glavo. Zato je treba življenje uživati s polno hitrostjo in se ne ozirati na malenkosti, ki se z nekaterimi problemi sploh ne morejo kosati. Ogromno je otrok, odraslih in starejši ljudi po celem svetu, ki nimajo hrane ali strehe nad glavo. Zato je zelo pomembno, da vzamemo svoje življenje v svoje roke in naredimo vse, kar lahko, da na svetu ne bo več toliko temačnega.

Tina Geč, 8. a

Življenje je dar, ki ga moramo varovati. Življenje je polno možnosti, samo izkoristiti jih moramo. Življenje enega človeka je le nit v preprogi, ki jo sami krojimo. Te nitke se kot naša življenja prepletajo med sabo. Vsaka nit je drugačna, niti ena ni enaka drugi. Življenje žari, ko z drugim življenjem živi. Življenje je kot pesek v uri, ki cel čas polzi. Življenje je minljivo, tega se ne zavedamo, dokler ni prepozno. Zajemati ga moramo z veliko žlico, dokler skleda ni prazna. Takrat življenje ugasne ter svet prekrijeta tema in žalost.

Aljaž Mesner, 8. b

Sem 13-letna edinka, ki ima pred seboj še vse življenje. Na trenutke, ko sem žalostna, si rečem, da je moje življenje slabo. Resnica je daleč od tega. Če pomislim, da imam ljubečo družino, topel dom, vse obroke hrane in prijatelje, lahko strnem, da mi je lepo.

Na svetu je vse več revščine. Otroci so brez oblačil in lačni od zore do mraka. Očetov bratranec Damjan mi pripoveduje o življenju ljudi, ki jih sreča na svojih potovanjih. Otroci na Filipinih npr. niso vedeli, kaj so bomboni. Veliko otrok je sirot, ki se potikajo po ulicah. Jaz pa včasih kompliciram pri hrani "sto na uro". Mama pravi, da je življenje lepo, le da si zdrav. In prav ima.

Naj zaključim, da je moje življenje res lepo in da sem zadovoljna.

Blažka Jelen, 8. b

Naše življenje je včasih zelo lepo, drugič pa se obrne na glavo in nam gre vse narobe. Pomembno pa je le to, da nikoli ne smemo obupati. Naj je vse še tako črno, za dežjem vedno posije sonce in tako se naše življenje nadaljuje. Po dolgem ali pa kratkem življenju se lahko nenadoma vse spremeni in pride smrt. Takrat smo veseli in ponosni na svoja dejanja, ki smo jih naredili v življenju z namenom, da bi osrečili druge.

Primož Volker, 8. c

Ne biti slabe volje, da ste na svetu, bodite srečni, da živite! Veselite se življenja in ga uživajte do konca. Uživajte v dobrih in slabih trenutkih, saj nič ni stalno, vse se spreminja. Videli boste, da je življenje lepo.

Gal Leitgeb, 8. a

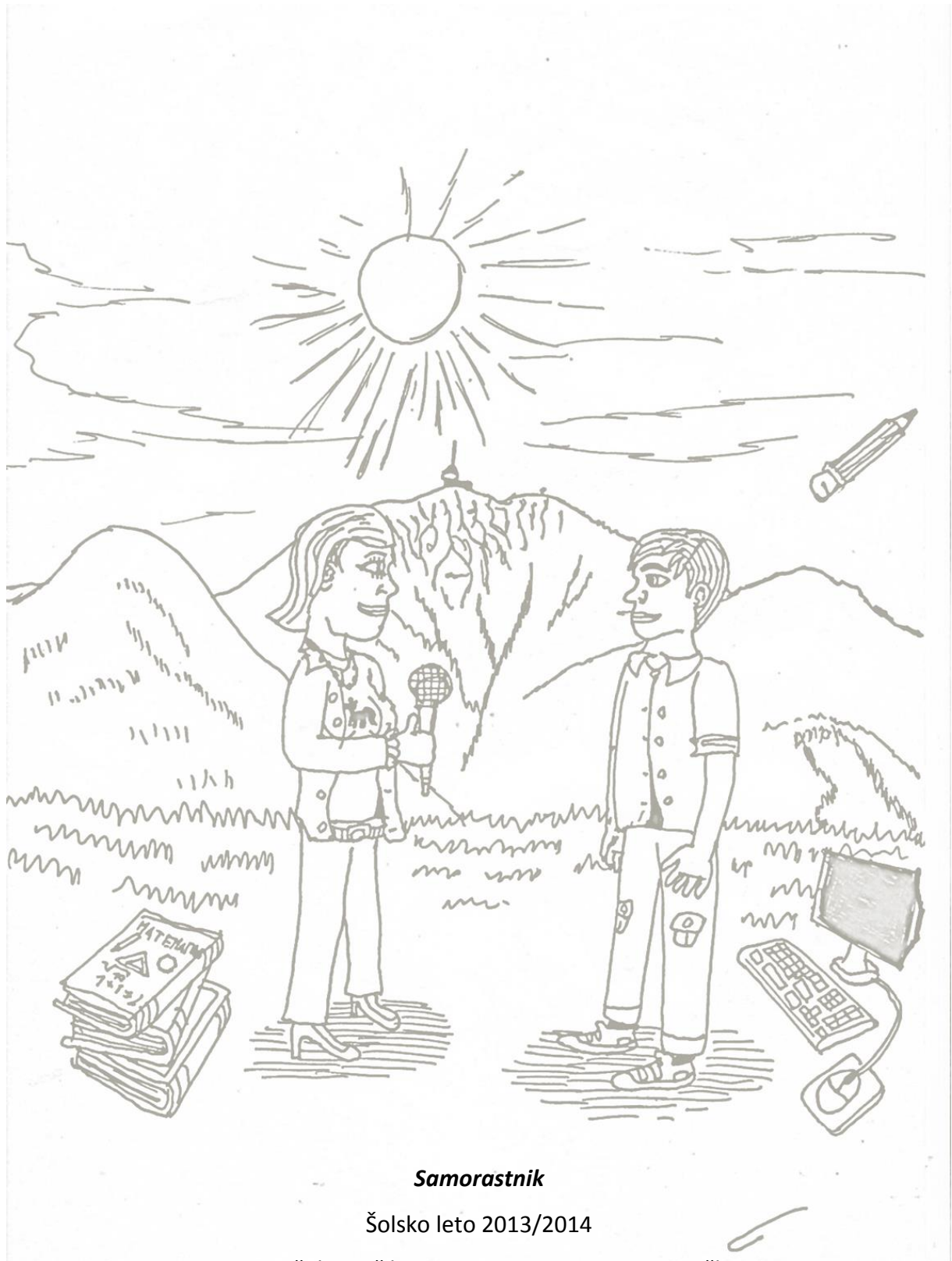
Življenje se začne,
še preden se rodiš,
ko pojavi se
in ti kot češnjica zoriš.

In ko rasteš ti,
življenje raste s teboj
kot majhna iskrica v temi,
a kmalu kot ogenj pripravljen na boj.

Kmalu se divje zabave končajo,
na vrsti je družina.
In tisti, ki otroke imajo,
vedo, da ljubezen je najlepša vrlina.

A večno ni nič,
enkrat mine vse,
naenkrat vse postane le še kič,
ko blaga smrt odpelje te.

Helena Potočnik, 8. b

Samorastnik

Šolsko leto 2013/2014

Osnovna šola Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem

Risba na naslovnici: Jure Račnik, 8. a

Urejanje in oblikovanje glasila: Vanja Benko, prof., mentorica glasila

Fotografije: učenci šole

Glasilo lahko od junija 2014 dalje prelistate tudi na spletni strani šole:

<http://www.os-prezih.si/>.